

בנין

אזון - יוני 2011

קץ וחשת

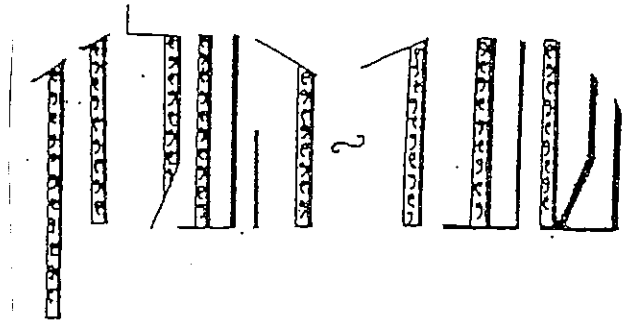
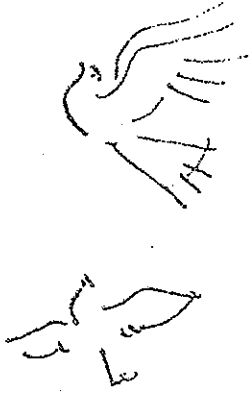

בְּחַג לֵאָז בְּעֶמֶר
אָמַר לִי הַמֶּלֶךְ:
כָּל הַיְלָדִים מְבִיאִים לָא
חֹץ מִתְּפִילָתִי מִדְּמָה, כְּמוֹכֶן
קֶץ וְחֶשֶׁת.
סְלִיחָה, טְעִיתִי,
חֹץ וְחֶשֶׁת,
אֵין לִי,
חֶשֶׁת,
אִיךָ, עֵי, חֹץ וְחֶשֶׁת.
יְהִי, זֶה יֵצֵא לִי!
חֹץ וְחֶשֶׁת,
שְׂמֵחָה מִכֵּן לָהֶם לְבָד.
מֵעַץ מִיֹּדֶד וּמִחוּט שְׂפָטָה.

יְדִיתִי בְּקֶשֶׁת
קִלּוֹמֶטֶר וְחֶשֶׁת
וְשִׁבְרִי לִי הַחֹץ
וְשִׂמְרִי לִי בֶקֶץ חֹץ
וְשִׂמְרִי עֵכָשִׁין
עִם שְׂשֵׁת וְקֶצֶץ.
סְלִיחָה, טְעִיתִי,
חֶשֶׁת וְקֶצֶץ,
אֵין לִי,
קֶצֶץ וְשִׂמְרִי,
אִיךָ, עֵי, קֶשֶׁת וְחֶשֶׁת
יְהִי, זֶה יֵצֵא לִי!

קֶשֶׁת וְחֶשֶׁת.
זֶה דִּי מְבַלְבֵּל לְהַאֲד
וְלִקְרָא.
מֵעַן אֵין יֵצֵא מִזֶּה
בְּרִכּוּכָה שְׂבִי...
אִיךָ מִזֶּה
(רַבִּיבִים)

ימי ניסן ואייר שוזרים בתוכם ימי חג וימי זיכרון. ימי שמחה של חג הפסח ויום העצמאות מתחלפים בימי אבל לשואה ולגבורה ויום הזיכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה, כשהם כרוכים זה בזה עד לבלתי הפרד.

זו גם דרכה של היהדות המוהלת טיפה של צער גם ברגעים המשמחים ביותר. שבירת הכוס מתחת לחופה והשארת קיר לא מסויד בבית כזיכרון לחורבן ירושלים ואזכרת נשמות בבית הכנסת בחגים הם הביטוי לכך.

בניר עציון אנו מזכירים בנוסף על היקירים הפרטיים גם את שמותיהם של חברים עיריית, נופלי כפר עציון וכמובן את חללי השואה וחילי צה"ל שנפלו במערכות ישראל. יפה עשה הרב רונן, כשהורה לבטל את המנהג על פיו יוצאים אלה שהוריהם בחיים מבית הכנסת בעת אזכרת נשמות וכשהציע להגיד באותה עת תפילה לשלומם ולבריאותם. היותנו ביחד ברגעי עצב וברגעי ששון מקרבת, מחזקת ומאחדת את הקהילה כולה.

ימי ניסן ואייר השנה הבאנו למנוחת עולמים בבית העלמין שלנו את חברנו מיכאל טאליאקוצו שנפטר בשיבה טובה, ואת בת המשק רחלי לוי (בקרמן) שנפטרה בדמי ימיה. מיכאל, אדם משכיל ויודע ספר, עסק שנים רבות בחקר שואת יהודי איטליה ארץ הולדתו ואף התנדב במוזיאון "לוחמי הגטאות" ובמחנה המעפילים בעתלית. מיכאל נחשב חוקר בעל שם עולמי בתחום בקיאותו ומומחיותו זכתה אותו בהערכה רבה ואף בתואר אבירות מידי האפיפיור. בניר עציון עבד בשנים האחרונות בארכיון ובמותו נקבר לצד רעייתו חנה ז"ל.

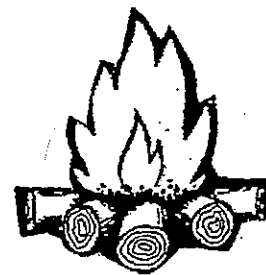
רחלי, ילידת סוף העשור הראשון לניר עציון, המשיכה לאהוב את המקום עד יומה האחרון ולאדמתו שבה עם מותה. רחלי גרה בשנים האחרונות עם בני משפחתה בפסגות וניהלה שם את הספריה האזורית. עדינת נפש, טובת לב ונעימת הליכות, נפרדה מן העולם בטרם עת והשאירה תחושת עצבות בלב אוהביה הרבים בניר עציון ומחוצה לה.

וכפי שידענו להתאחד ברגעי צער אישיים ולאומיים, חגגנו ביחד בשמחה אמיתית ובקירוב לבבות את עצמאות ישראל ויום הולדתה ה-61 של ניר עציון. במוצאי שבת נשב ביחד מסביב למדורת ל"ג בעומר מתוך רעות וקירבה מנוגדת לזו של תלמידי רבי עקיבא שלקו על שום שלא נהגו כבוד זה בזה.

נאחל לניר עציון ולכולנו, שנדע להמשיך ולקיים פה ישוב פורח וגם נשכיל לשמור על אותה אחדות ורוח טובה השורה בינינו לאחרונה.

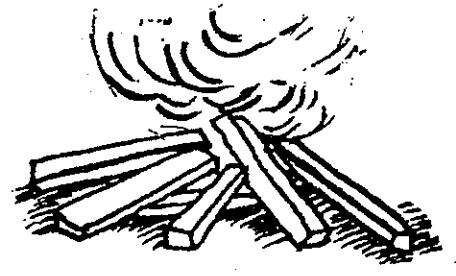
שבת שלום ול"ג בעומר שמח,

נירה ופסי
מערכת "בניר"

מדורות ל"ג בעומר הרב רונן לוביץ

המנהג של הדלקת מדורות בל"ג בעומר איננו מוכר ממקורות קדומים, ולא ברור מתי בדיוק החל. בעשורים האחרונים הוא הלך והתפשט בארץ כאש בשדה קוצים. יש שני הסברים למנהג זה: א. הסבר אחד מבוסס על הקשר בין מרד בר כוכבא ובין ל"ג בעומר: היהודים שמרדו ברומאים הדליקו משואות אש על ראשי ההרים כדי להעביר את ההודעה על פרוץ המרד. והמדורות שמדליקים היום בל"ג בעומר הן זכר לאותן משואות. ב. ההסבר השני קשור לדמותו של רבי שמעון בר יוחאי – לאש ולהילולה.

רבי שמעון בר יוחאי היה תלמידו של רבי עקיבא ונמנה עם גדולי התנאים. הגמרא מספרת (תלמוד בבלי, מסכת שבת, דף לג) על התנגדותו העזה לשלטון הרומי, שבגללה הוא נאלץ לברוח ולהתחבא עם בנו רבי אלעזר במערה במשך 12 שנים – עד מות הקיסר הרומי וביטול הגזירות נגד היהודים.

לפי המסורת קשור ל"ג בעומר לאירועים שונים בחייו של רבי שמעון בר יוחאי, כגון – היום שבו הוסמך להיות רב, היום שבו התחתן והיום שבו נפטר. ופטירתו של רבי שמעון בר יוחאי קשורה גם לאש – וגם להילולה.

על-פי המסופר בספר הזוהר, ביום מותו של רבי שמעון בר יוחאי היה ביתו אפוף אש; ולזכר אותה אש נהגו להדליק מדורות ביום פטירתו – הוא יום ל"ג בעומר. בספר הזוהר מסופר על מותו של שמעון בר יוחאי:

"אותו יום (=ל"ג בעומר) ביקש רבי שמעון בר יוחאי להסתלק מן העולם, והיה מסדר דבריו.

נתכנסו החברים לביתו, והוא אמר להם:

עתה שעת רצון היא, מילים קדושות שלא גיליתי עד עתה רצוני לגלותן...

וכל אותו היום לא פסקה האש מן הבית,

ולא היה איש אשר יקרב אליו – כי לא יכול,

כי האור והאש היו מסביב לו.

משיצאה מיטתו, פרחו באוויר, ואש הייתה לוהטת לפניו.

והנה נשמע קול:

עלו ובואו והתכנסו להילולה של רבי שמעון בר יוחאי."

(על-פי ספר הזוהר, אידרא זוטא, דברים – פרשת האזינו, עמ' רצו.)

המקובלים שחיו בצפת במאה ה-16 החלו במנהג ההילולה על קברו של שמעון בר יוחאי במירון בל"ג בעומר. על-פי המקובלים, ביום פטירתו של שמעון בר יוחאי, עלתה נשמתו לשמים והתאחדה עם שורשה בעולמות העליונים. איחוד זה נחשב למעין חתונה, ומכאן הנוהג לקיים בל"ג בעומר הילולה על קברו של שמעון בר יוחאי (הילולה – מילה בארמית שפירושה: שמחת

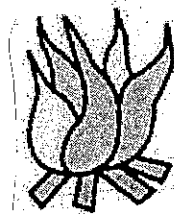
חתונה). רמז לקשר בין חיי העולם הבא ובין חתונה מוצאים גם במדרש (שמות רבה, טו), המסביר כי חיי העולם הזה נחשבים לאירוסין, ואילו חיי העולם הבא של הצדיקים, ימות המשיח – הם כמו נישואים.

מדורות ל"ג בעומר הן הזדמנות מצוינת לפעילות חיובית עבור בני הנוער, אולם הדבר מחייב השקעה מצד המדריכים ותשומת לב מצד ההורים. חשוב לצקת תוכן בפעילות החברתית סביב המדורה, ולשים לב שכולם יהיו שותפים לה. המדורה יכולה להוות הזדמנות טובה לקירוב לבבות, לחיבור ולגיבוש.

השנה, כיוון של"ג בעומר חל במוצאי שבת, עלה החשש מפני חילול שבת לצורך המדורות. בעיה זו הביאה רבנים רבים, בהם הרבנים הראשיים לישראל, לקרוא לציבור לדחות את מדורות ל"ג בעומר ליום ראשון.

דומני שהקריאה של הרבנים להצתה מאוחרת הגיעה בהצתה מאוחרת, במיוחד לאור העובדה שיום א' הוא היום החופשי בבתי הספר, ודבר זה לא שונה בעוד מועד. ביישובנו אין חשש מפני חילול שבת בהדלקת מדורות חס וחלילה, אבל חשוב לשים לב שלא לעשות כל הכנות למדורה עד צאת השבת. בני הנוער החוששים שיקחו מהם עצים שנאספו בעמל רב עלולים להיות חסרי סבלנות ולהתחיל בפעילות מוקדם מן המותר. נקווה שמדורות ל"ג בעומר יוסיפו חום של התלהבות ואחדות בלבבות, ואש של תורה בישראל.

נציין עוד שלפי מנהג אשכנז כיוון של"ג בעומר חל השנה במוצ"ש, מותר לנמנעים מגילוח בימי הספירה להתגלח כבר ביום שישי לכבוד שבת. הספרדים מחכים עד יום ב' בבוקר, ל"ד בעומר.

מיכאל טאליקוצו ז"ל

נפטר

בי"א בניסן

תשע"א

דברים לזכרו של מיכאל טאליקוצו ז"ל מאת הרב רונן לוביץ

לפני שנים אחדות נכנס מיכאל למשרדי ואמר לי: "כשאגיע ל-120 שלי – אני דורש שלא יהיו הספדים בהלוויית". ניסית לפתוח מעט את הנושא לדיון, אולם בתקיפות אופיינית הבהיר לי מיכאל שהוא נחוש בדעתו. יש לו דעה מוצקה בעניין והוא לא יזוז ממנה. כנראה, כדי להבטיח שלא נפר את משאלתו – עזרוהו משמים בכך שהלווייתו התקיימה בערב שבת הגדול, כך שגם ההלכה סייעה לכך שנימנע מדברי הספד. על מנת שלא להפר את בקשתו של מיכאל בחרתי בדברים הבאים לא להרחיב במילות פרידה אלא ובהתרשמותי העמוקה מאישיותו, אלא להשתמש בדברים שמיכאל עצמו כתב במאמר על חייו וכן דברים שאמר לחיה ליאון שהעלתה על הכתבה את סיפור חייו.

מיכאל טאליקוצו נולד ברומא 1921. הוא סיים 13 שנות לימוד, וכשהחלו להשליט באיטליה את חוקי הגזע של מוסוליני ששיתף פעולה עם הנאצים, נאלץ להמשיך ללמוד באופן פרטי. הגרמנים פלשו לאיטליה בראשית ספטמבר 1943 וב-16/10/1943 הם החלו לבצע מעצרים של יהודים. מיכאל ברח ומצא מקלט במובלעת של הוותיקן, שם הכמרים החביאו אותו. משם נאלץ לברוח ושהה בבתי נזירים פרנציסקאנים תשעה חודשים עד סיום המלחמה. הוא חש כל חייו הערכה עמוקה וחוב של הכרת תודה לאותם נוצרים שהצילו את חייו.

במאמרו "מרומא לניר עציון" כתב מיכאל:

"השם טאליקוצו וכן השמות רומא ואיטליה מסגירות כמובן את מוצאי.... הנני נצר למשפחה וותיקה מאוד ברומא, משפחה ששורשיה הינם בתקופת הקיסרות הרומית. אבי היה חבר בתנועת המהפכה של מאצ'יני וגאריבלדי. אני ושלושת אחי חונכנו בבית ליברלי בו לא הייתה השפעה או כפייה לכיוון כלשהו. הכול היה פתוח באווירה ובביטוי. נחשפנו לכיוונים שונים של חשיבה ואמונה, כך גדלתי.

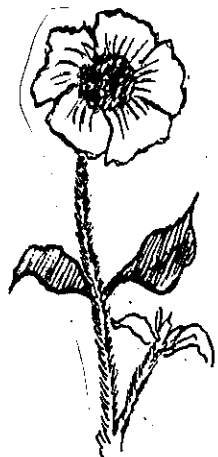
התחנכתי בבית ספר בו נחשפתי לפילוסופיה הפאשיסטית. אבי היה אנטי פאשיסטי מוצהר, אך אני הייתי חבר תקופת מה בתנועת הנוער של מוסוליני. לראייה לבסוף הובילה אותי דרכי לארץ הקודש וליישוב דתי... לא נעלם מעיני הדבר שבעיני הסביבה אני נתפס כעוף מזור וזאת בשל תפיסתי ההומאנית-פציפיסטית ובאוריינטציה הפוליטית שלי. האיטלקים נתפסו תמיד כסובלנים והומאניים בטבעם הראשוני. אמנם השתייכתי לשורות הנוער לובש המדים ואף הפגיון משך את ליבי כשהייתי נער רך בעת המשטר הפאשיסטי, אך יש לציין שבפאשיזם האיטלקי לא הייתה גזענות ביולוגית לשמה כפי שהייתה בגרמניה. לדוגמא – בתעודות מזהות של היהודים לא צוין שיוך לאומי או דת. גם התנהלות השלטון לא הייתה רעה כל כך כמו בגרמניה. היה חופש בגבולות מבוקרים והצלחנו לרכוש איזה ספרים שרצינו.

בשנת 1938 יצאו בהשראת גרמניה החוקים להגנת הגזע ובעקבות כך סולקתי מתנועת הנוער, מה שפגע בי מאוד. כדרך יהודים אחרים התחלתי אז להרהר באפשרות עליה לארץ ישראל אליה עוד לא חשתי כל משיכה פוליטית אלא רק דתית ומיסטית חזקה.

לאחר המלחמה עלה מיכאל לארץ בהכשרה חקלאית בה הכיר את אשתו חנה ז"ל, הם עלו לארץ אך גורשו בידי הבריטים לקפריסין. כעבור זמן שבו ארצה, השתקעו בשדה אליהו וב-1953 עברו לניר עציון. תחילה עבד מיכאל במטעים: זיתים, תמרים וכרם ענבים, ובהמשך בהנהלת חשבונות. בגיל 58 החל לנהל את ארכיון היישוב ובמקביל עבד בהתנדבות בארכיון של מוזיאון לוחמי הגטאות, והיה נוסע לעבודתו שם בקביעות באמצעות טרמפים גם בגיל מתקדם מאוד.

מיכאל היה גאה בשורשיו ובמורשת יהודי איטליה וחוקר של מנהגי יהדות זו. נושא מחקריו החשוב ביותר היה היחס של הוותיקן ליהודי איטליה בזמן מלחמת העולם ה-2. הוא טען שאין כל מקום להאשים את הנוצרים בשואה, והעלה על נס את פועלם של אותם נוצרים שהצילו יהודים תוך סיכון עצמי. מיכאל קיבל את התואר "אביר" מהאפיפיור בנדיקטוס ה-16 על תרומתו להבנה וקירוב לבבות בין יהודים ונוצרים. התואר ניתן למיכאל בהמלצת "האגודה של השלום בין העמים", ויש בעולם רק כ-300 איש שזכו בו.

במאמרו "מרומא העתיקה עד לניר- עציון" התייחס מיכאל למפעל חייו וכתב: "עלי להדגיש שאני גאה וקנאי לשורשי ועושה הכול לחשיפתם. למין ימי ילדותי הייתי סקרן ולכן עד היום אני חוקר כל אירוע בחיים לעומקו. תמיד שנאתי אינדוקטרינאציה על כל סוגיה השונים. בספרייתי ישנם ספרים העוסקים במחשבת ישראל וכן של כלל העמים. שמורים אצלי מסמכים וצילומי מסמכים חלקם נדירים ביותר מהארכיון הסודי בוותיקן ברומא. המסמכים הינם בני מאות שנים, מדובר על גזירות שונות והטבות שונות

שנתן וגזר הוותיקן על היהודים וכן התכתבויות בין ראשי היישוב היהודי בארץ בתחילת המאה ה-19 ובין הברון רוטשילד, מכתבי שליחים מהארץ, מסמכי רבנים ירושלמיים וכן מסמכי נאצים בתקופת השואה, בתוכם גם מסמכי גירוש של יהודי איטליה בעת שלטון הרייך. ישנו גם צילום של יומן מאושוויץ עם פירוט תנועת הטרנספורטים מחודש אוקטובר 1943 ועד סגירת המחנה. כשניהלתי את מחקרי התכתבתי עם מפקד בגסטאפו ברומא עת שהפושע היה בבית הסוהר."

מיכאל היה שותף לעריכת ספר הזיכרון ליהודי איטליה שנשלחו לאושוויץ, והוא זכה להערכה מה"מרכז לתיעוד שואת יהודי איטליה" על פועלו להנצחת זכר השואה.

ההיסטוריון מאיר מיכאליס מאוניברסיטת ירושלים כותב בספרו "מוסוליני והיהודים" – "רבות למדתי משיחות בעל פה ומהתכתבותי עם ידידי מיכאל טאליאקוצו שהוא הסמכות החשובה ביותר לגבי אירועי השואה שהתרחשו ברומא".

סדר יומו של מיכאל היה עמוס גם בשנות חייו האחרונות. אף שהתקרב לגיל 90 הוא המשיך להתכתב עם אנשים רבים מחוץ לארץ, סייע לסטודנטים ישראלים וזרים בלימודי היסטוריה הרבה לקרוא ולעבוד במחשב. הוא הקפיד תמיד על סדר ותיעוד מדוקדק וכך כל דף וקלסר מתויקים באופן מופתי שמאפשר לו למצוא על נקלה את כל מה שנזקק לעבודתו.

מיכאל היה אדם רחב אופקים ובעל נחישות להרחבת והעמקת הידע. בביתו יש ספרים רבים המעידים על עיסוקיו ועל תחומי ההתעניינות הרבים שלו. השקפת העולם שלו התאפיינה בסובלנות כערך מרכזי. הוא האמין בכוחה של הרציונאליות ובאידיאל התבונה. ערך האמת היה תמיד נר לרגליו ואהב לצטט את דברי הרמב"ם: "קבל האמת ממי שאמרה", שמשמעותה שאין לבדוק מיהו האומר אלא האם אמירתו נכונה. מיכאל ניחן במידת הענווה והיה נחבא אל הכלים, איש של עקרונות, שדבק בעקשנות בערכים בהם האמין. ת.נ.צ.ב.ה.

אבא מיכאל

גבי וצביקה קרן – הבת והחתן

חור גדול נפער בליבנו מאז הלכת.
 אין אפשרות לתאר במילים איזה אדם גדול היית.
 אדם מיוחד שחושב אחרת משום שחוקר כל דבר לעומק.
 אדם מלומד שהרבה להשתמש במשלים ופתגמים.
 בעל ידע עצום בתחומים רבים:הסטוריה כללית וזו של השואה,גידולי זיתים ותמרים,בישול
 ומאכלי חגים,ומעל הכל מנהגי תפילות וידע עצום בנושאים רוחניים.
 מי שלא הכיר אותך היטב כמונו לעומק לא תמיד הבין אותך.
 אנחנו תמיד ידענו שהחינוך הקפדני שנשעת בנו ובנכדיך היה אך ורק כדי להפוך אותנו לאנשים
 טובים וחושבים.
 איך תמיד אמרת "בלי הרבה דיבורים-תחשבו מה השורה התחתונה- האם השגתם את המטרה עם
 כל כך הרבה דיבורים?"
 בכלל-אמרת לנו ללמוד איך לשתוק.תחשבו הרבה ותדברו מעט.
 היה בכך אבא חוסן נפשי מיוחד, וידעת לעמוד איתן גם אחרי לכתה של אמא ז"ל.
 חיזקת אותי ואמרת-גבי, זו דרכו של עולם. תתפללי ותקראי הרבה תהילים-לפחות עשרה פרקים
 ביום, ודעי לך שכוחה של התפילה הוא עצום.הקב"ה מקשיב ועוזר.
 ועכשיו אין מי שיחזק אותנו ויגיד "הכל בסדר תודה לאל" כפי שנהגת לומר בכל פעם ששאלנו
 מה נשמע.
 אני מסתכלת על הספה בסלון,מחפשת אולי אתה במקרה יושב בראש השולחן-מקומך הקבוע אך
 לא מוצאת אותך והכאב הוא גדול.
 הייתה לנו זכות ענקית לחיות לצידך ולרשת את המורשת הכל כך מיוחדת שלך.
 תודה לקדוש ברוך הוא ולך שהיית שלנו.
 נזכור אותך ואת הדרך שלך לעד.
 נוח על משכבך בשלום אבא יקר.
 תהה נשמתך צרורה בצרור החיים.

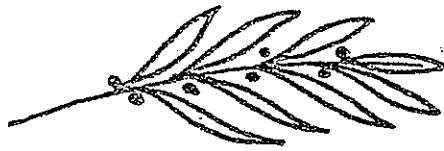
אוהבים אותך

אבא/סבא יקר

אנו נפרדים ממך אדם מיוחד
 בעל חשיבה מעמיקה,מיוחדת ולא שגרתית.
 אדם שפעל רבות בתחום השואה ובעקבות זאת בתחום הגישור שבין העם היהודי לנוצרי.
 אדם רוחני עם גישה פילוסופית מיוחדת על העולם ועל החיים בו.
 השארת את חותמך במאמרים,ספרים ואצל החברים הרבים מכל רחבי העולם שרוחשים לך כבוד.
 יהי זכרך ברוך.
 ילדיך נכדיך וניניך.

סבא,

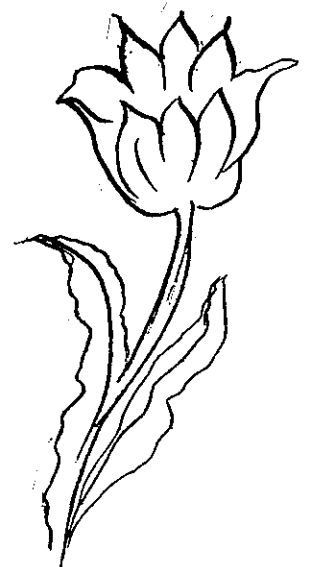
קשה לחשוב מאיפה להתחיל לכתוב לך מכתב פרידה, מכתב תודה על כל מה שהיית בשבילנו, מכתב סיכום שאמור למצות בן-אדם מיוחד ומורכב כמורך, אך קשה יותר לחשוב שזאת באמת פרידה ממך.

בחודשיים האחרונים היית במצב הכי גרוע שלך, כמעט ולא יכולת לתפקד ללא עזרה בפעולות הפשוטות ביותר, כבר כמעט ולא דיברת, אפילו נראה שאיבדת מהאופי החזק שלך, ועל אף הכל, אף פעם לא ביקשת עזרה, לא התלוננת, רק כדי לא להדאיג או להטריד אף אחד, אבל אסור לשכוח איזה בן-אדם חזק היית, פיזית ומנטלית, היית לנו מחנך ומורה לחיים, תמיד דאגת שנהיה "יצוגיים ומכובדים", שנלמד ושנתנהג יפה ובכבוד, ואיך שהיית אפילו כועס כשצחקנו בשולחן בארוחות שישי כי זה לא מכובד, ואם היינו חוטפים איזו חתיכת פשטידה בלי מזלג- כבר הבטת בנו עם המבט הזה שלך של "תפסתי אתכם..."

היית בן-אדם מיוחד ונדיר בעל השקפת-עולם שונה משל כולם ומאוד חכמה. אתה ראית דברים שלא כולם ראו על אנשים, על החיים.. דברים שאי-אפשר להסביר ולעיתים הצטיירו כאופי קשה, אך רק מי שהכיר אותך באמת יידע שזאת חכמה נדירה. והייתה לך גם עוד חכמה- חכמת חיים. אתה וסבתא עברתם כ"כ הרבה בחיים- מהשואה שנחלצתם ממנה, ההעפלה לארץ, הגירוש לקפריסין ועד בניית ראשית המדינה עם כל הקשיים שהיו בה באותן תקופות. היית איש חזק וראוי להערכה והערצה ומוזר לחשוב שלא נראה אותך עוד בשבתות, בכל החגים, שלא נשמע עוד את הניגונים שלך בתפילות בקידושים ובהבדלות, שלא נעזור לך עוד בתרגום כל המסמכים הכ"כ חשובים שתרגמת ובכלל מוזר שאין כבר אותך- הליצן, הטוב, הסבא שלנו שכ"כ אהבנו ותמיד נאהב!

יהי זכרך ברוך!

הנכדים: דרור, צפנת ויועד

לגרשון טל
לדניאלה, לגבי ולמשפחותיכם

אתכם באבלכם הכבד
על מות

האב, הסב, סבא רבא, חברנו

מיכאל טאליקווצו ז"ל

עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו!

לזיכרון

- י' בניסן תשט"ז	יצחק כספי ז"ל
- י"ט בניסן תשכ"ה	אברהם ו"ס ז"ל
- כ"ז בניסן תשל"ה	שלמה דובדבן ז"ל
- כ"ט בניסן תשמ"ב	ישי שטייך ז"ל
- כ"ב בניסן תשמ"ה	דבורה פלביק ז"ל
- כ"ב בניסן תשנ"ג	ברוך פריפלד ז"ל
- ו' בניסן תשנ"ז	חיה פנינה ברוק ז"ל
- ט"ז בניסן תשנ"ז	זהבה שוורץ ז"ל
- ו' בניסן תש"ס	צבי שוורץ ז"ל

- י"ז באייר תשנ"ג	צילה גרפונקל ז"ל
- כ' באייר תשנ"ג	מיכל טל ז"ל
- י"ג באייר תשנ"ו	חווה מיכאלי ז"ל
- ז' באייר תשנ"ז	יוסף שהם ז"ל
- י"ד באייר תשנ"ז	יאיר שהם ז"ל
- ט' באייר תשס"ז	פנינה בן סירא ז"ל

חללי כפר עציון שנפלו בקרבות תש"ח

רחל לויין (בקרמן) ז"ל

נפטרה

בד' אייר תשע"א

הספד לרחל לויין-בקרמן [ד' אייר תשע"א]

הרב רונן לוביץ

אנו נמצאים בין שבת פרשת "אמור" ליום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי פעולות האיבה. מושג אחד מחבר ביניהם: "קידוש השם". התורה מצווה בפרשת אמור: "וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". קידוש השם נכרך בתודעתנו בקשר הדוק עם יהודים שנהרגו על קידוש השם, ועם מסירותם של חיילים שהקריבו את חייהם למען העם והארץ.

לפני כעשר שנים כמעט מצאה עצמה רחלי בין נפגעי הטרור שמתו על קידוש השם בפיגוע שאירע באינתיפאדה, פיגוע שבעקבותיו נאלצה לעזוב את היישוב עטרת שכה אהבה ולעבור לפסגות. רחלי נפצעה באותו פיגוע, אולם בחסדי ה' חייה ניצלו. כיוון שכך זכתה להמשיך ולקדש שם שמים בדרך חייה ובהליכותיה.

חז"ל לימדונו שלמושג "קידוש השם" יש משמעות גדולה כיסוד מכונן בחייו של כל אדם, והיא שכל אחד מישראל כאדם פרטי מצווה להתנהג על-פי נורמות מוסריות-ערכיות גבוהות.

הרמב"ם מפרט ומתאר משמעות זו וכותב:

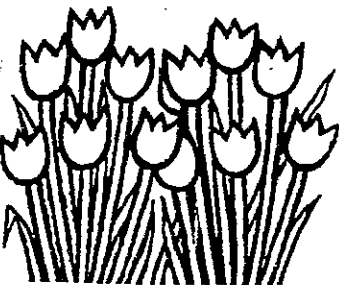
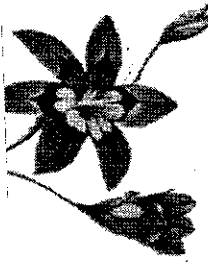
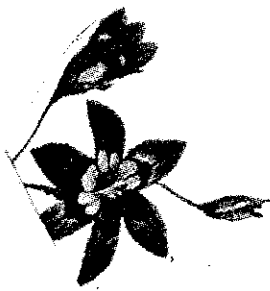
"אם דקדק החכם על עצמו והיה דבורו בנחת עם הבריות ודעתו מעורבת עמהם ומקבלם בסבר פנים יפות ונעלב מהם ואינו עולבם, מכבד להן ואפילו למקילין לו, ונושא ונותן באמונה, ועושה בכל מעשיו לפנים משורת הדין... עד שימצאו הכל מקלסין אותו ואוהבים אותו ומתאווים למעשיו הרי זה קידש את ה' ועליו הכתוב אומר ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר כך אתפאר."

הרמב"ם לא רק מסביר לנו מהו קידוש השם, אלא גם מגלה לנו כיצד ניתן לקבוע אם אדם מקדש שם שמים: אם הכל מקלסין אותו ואוהבים אותו ומתאווים למעשיו – הרי זה סימן ברור שהוא מקדש שם שמים.

רחלי היתה אהובה על הכל. כל מי שהכירה – הכיר אישה שופעת שמחת חיים, מאירת פנים לכל אדם ומלאה אהבה לבריות. "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" – כדרך שרחלי אהבה חברה ואהבה כל אדם, כך זכתה להיות אהובה על כולם. רחלי שגדלה בנר עציון המשיכה להרגיש קשר עמוק ליישובנו, ולחוש קרבה לחברי המשק ולחברותיה משכבר הימים.

דברים לזכרה של רחלי, שאמרה האמא יהודית בקרמן

רחלי היקרה שלנו
הקדוש ברוך הוא נתן לך ולנו שנה של חסד.
שנה שבה הספקת כה הרבה.
הלכת לעבודה שכה אהבת כספרנית אזורית.
הלכת לשיעורים, הרצאות, טיולים, היית בחוג לאומנות,
לרקודי עם היית בוועדת תרבות.
הלכת עם נכדותייך להצגות ולשעת סיפור.
כל חנוכה נתת לנו במתנה ספרי ילדים.
אני מבטיחה לך שנקרא מספרים אלו לנכדייך ולנינינו.
ונזכור אותך תמיד סבתא רחלי.
בשבת חול המועד התעקשת לבוא לניר עציון וכנראה ידעת למה.
באת להפרד מאתנו המשפחה ולהיות בבית שכה אהבת בניר עציון.
לי אמרת: "אני מצטערת שאני מצערת אותך".
תודה לחברות של רחלי בפסגות שהיו איתה ועזרו לה ולנו ולכלם שהתפללו לשלומה.
נוחי בשלום על משכבך והיי למליצת יושר
לכני שטיפל בך במסירות כה רבה.
לילדיך ונכדיך לנו המשפחה ולכל עם ישראל.

דברים שאמר הבן עשהאל לאחר השבעה

לפני שבוע אמרתי לך תודה

ועכשיו אני רוצה להבטיח לך או לפחות להשתדל.
להשתדל שכולנו שכל כך אהבת אותנו לא נעציב את חיינו בגלל החוסר הגדול שלך.

לפני שבוע יצאתי מפה בכאב כל כך גדול כאילו השארתי כאן חלק ממני, חלק מאיתנו.
אבל במשך השבוע הבנתי שהאור שלך גדול מדי בשביל להישאר רק פה. האור שלך הקיף כל כך
הרבה אנשים ונגע בהם כל כך עמוק שאי אפשר לו להישאר פה באדמה.

רציתי להגיד לך שהאור שלך נטמע בכולנו נשתדל שלא יישאר בנו חלל אלא אור. אור שיעזור
לנו לגעת באנשים אבל לא סתם לגעת אלא לגעת בהם ברגישות לגעת בהם בעדינות, ברוך, כמו
שאת היית.

אור שיעזור לנו לעשות דברים, אבל לא סתם לעשות אלא לעשות אותם ברגישות לעשות אותם
בעדינות, ברוך, כמו שאת היית.

אני אוהב אותך אמא.

אם היית יודעת כמה אור נתת בלכתך היית שמחה.

כמו שלימדנו הרמב"ם אישה שהכל אהבו אותה ואת מעשיה, אין לך סימן טוב מזה כדי להכיר שאנו מלווים היום למנוחת עולמים אישה יקרה שקידשה שם שמים בחייה.

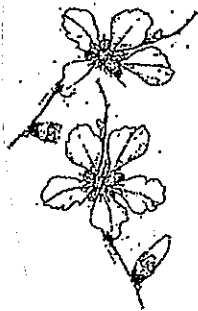
הפסוק בקהלת אומר: "טוב שם משמן טוב, ויום המוות מיום היוולדו". חז"ל אומרים לנו על כך: טוב יום מיתתו של אדם, מיום שנולד בו, למה? ביום שנולד בו אין אדם יודע אם מעשיו יפים אם לאו, אבל כשהוא מת הוא מודיע מעשיו לבריות.

חז"ל הישוו בין האדם שזה עתה נולד לאדם ההולך לבית עולמו בעזרת משל לשתי ספינות מלאות סחורה, שהאחת באה והאחרת הולכת, והכל שמחים דווקא בזו שבאה, שכן יודעים הם שהיא יצאה בשלום והגיעה בשלום. כך כשאדם נולד, אין בני אדם מכירין מעשיו ואי אפשר לדעת האם גם יגיע בשלום לתחנת חייו האחרונה ולחיי העולם הבא, אך כשנפטר מן העולם יודעים מה היו מעשיו, ועל כך אפשר לשבח ולומר: טוב יום המות מיום הולדו". (תנחומא (בוכר) ויקהל א).

אכן כולנו חשים את הכאב הגדול על הסתלקותה של רחלי מאיתנו בגיל כה צעיר, ועל כך שמסעה בים החיים לא היה ארוך יותר. אולם עלינו לזכור ולדעת, שאיכות חייו של האדם וטיבו, לא נקבעים על בסיס אורך החיים אלא על-פי אורח החיים. אנו יודעים שיש אנשים רבים המאריכים ימים ולא עשו בחייהם אף מקצת ממה שהיא עשתה בחייה. כאשר התורה אומרת על אברהם אבינו שהוא היה "בא בימים", מסבירים לנו חז"ל לימדו שהוא בא עם כל הימים שלו, שום יום לא היה מבזבז, כל יום היה מנוצל למעשים טובים.

כזו היתה רחלי – על כן הכל אהבה, אשת משפחה למופת בכל המובנים ובכל התפקידים, חברה למופת שמתעניינת בחברותיה מתוך אהבה ואכפתיות, אשת חייל יהודיה אמיתית.

תהי מליצת יושר על משפחתך וחברייך שכה אהבת, ועל עם ישראל כולו, ותנצב"ה.

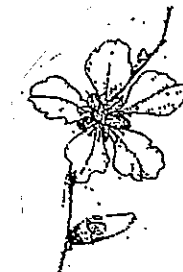

תנחומים

ליהודית ויוסף בקרמן
ליעל שאול ומשפחתה
למשה, לאוהד ולמשפחותיהם
למשפחת לוין

על מות
הבת, האחיות, האשה, האם, הסבתא
בת המשק

רחל לוין (בקרמן)

דברים לזכרה של רחלי, שאמרה יעלי שאול

רחל'לה שלי!

אחותי היחידה היקרה שלי והאהובה!

כ"כ קשה לי לעמוד פה ולחשוב שאת לא איתי,

כל חיינו שזורים יחד. מאז שאנו ילדות קטנות ועד היום הנורא הזה,

את תמיד האחות הגדולה שלי, שומרת עלי, מחזקת אותי, שמחה איתי.

הילדים שלנו פשוט גדלו יחד, כל חופש, כל חג, כל אירוע הכל יחד שזור זה בזה.

מי היה מאמין שכך ניפרד? ומה יהיה בהמשך?

כבר שהמצב החמיר ולא יכולתי לדבר איתך בטלפון הרגשתי שאני מאבדת אותך,

איך ייתכן שקורים דברים בחיי ואת לא חלק מהם?

השבוע היתה לצור השפעה ולא יכולתי לספר לך מה היה,

התחלתי להבין אבל לא רציתי להאמין שכך אצטרך להמשיך גם הלאה.

קשה, פשוט קשה לחשוב על חיי בלעדייך!

נתנאל עודד אותי אתמול ואמר את המשפט הידוע:

"שהקב"ה מעמיד בניסיון רק את מי שיכול לעמוד בו"

אז כנראה שאנחנו יכולים...

ב"ה הקב"ה זיכה אותך בבעל מקסים ששמר עליך וטיפל בך

בעדינות ובמסירות אין קץ ובילדים נפלאים שמסירותם

וההתחשבות שלהם בכל בקשה שלך ובכל רצון גדול כקטן היו מדהימים ומעוררים השתאות!

אני ומשפחתי היקרה ניסינו לעזור ולתמוך ככל יכולתנו

אבל את החשוב מכל לא יכולנו לעשות - לרפא אותך!

בכל פעם שנפרדנו בקשת ממני: יעלי תתפללי בשבילי!

ואני השבתי - אני כל הזמן מתפללת וכולם מתפללים בשבילך!

בשבוע האחרון כשהבנו עד כמה המצב קשה,

המשכתי להתפלל ובליבי ביקשתי שאם כך נגזר עליך

שהקב"ה ירחם עליך ולפחות לא תסבלי! הקב"ה שמע לתפילתי...

אני מודה לקב"ה על השנה האחרונה שנתן לך - שנה שאותה ניצלת הכי טוב בעולם!

וגם לנו היתה אפשרות להיות איתך כל כך הרבה, ולהנות ביחד.

אני שמחה ומאושרת שזכית להיות בחתונה של נתנאל ומרב

ואני זכיתי לשמחה אחרונה שלמה ומלאה...

רחלי, אני מבקשת ממך שתעזרי לנו מלמעלה, שהקב"ה ייתן כח לכולנו:

בראש ובראשונה לבני ולילדים היקרים שיתחזקו וימשיכו את דרכך הטובה,

לנו - מוישי, אוהד ולי ולמשפחות שלנו, והכי חשוב שהקב"ה ייתן כח לאמא ואבא שלנו

המקסימים.

רחלי, אחותי המתוקה, את חוזרת הביתה לניר עציון האהובה שלך, למקום שאליו תמיד רצית

לבוא.

אני מבקשת ממך סליחה אם פגעתי בך,

יהי זכרך ברוך.

דברים ליום העצמאות תשע"א

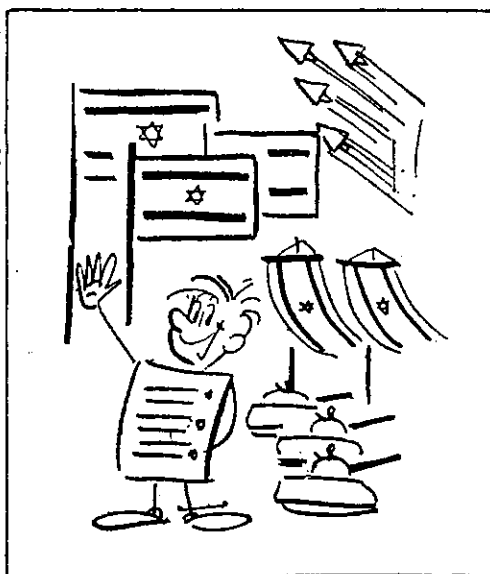
יונה פרידמן

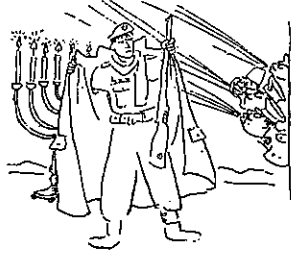
יום העצמאות בשבילי הוא יום שמח במיוחד, הזיכרונות הולכים אחורה לשנת תש"ח ואני עוד לא בן ארבע אבל זוכר איך העמיסו אותנו על המשאית בלילה ופינו אותנו מקיבוץ בארות יצחק המופגז. נדודים של תקופה ארוכה - דורות, רוחמה, תל אביב נחלת יהודה ואח"כ וילהלמה כמעט התחנה הסופית. אבל מאז כל יום עצמאות הייתה שמחה גדולה מעל המשווער, ערב יום העצמאות בתפילת הלל והודיה ואח"כ הגדת יום העצמאות ומרק עם קניידלך. כן, יום העצמאות נראה לנו כמו גאולת מצרים. גם ניר עציון שבנו ניצולי כפר עציון הוכרו ביום העצמאות וקשור קשר עמוק לגאולת הארץ.

כשאנו מסתכלים אחורה להתחלה של ניר עציון, שומעים את הסיפורים על הקשיים, המאמץ שהשקיעו פה המייסדים, ומסתכלים על ניר עציון על כל בעיותיה ויתרונותיה, אנו יכולים רק להודות לה' על כל הטובה שנתן לנו. ביום זה חובתנו לראות את האור שיש בנו ואת כל הדברים הטובים שהשגנו. אין צורך להכחיש שיש גם בעיות אבל ברוך השם התחלנו בתהליך שכולנו מקווים שיביא אותנו למקום טוב יותר לקהילה גדולה ושמחה יותר. להביט קדימה בתקווה וללא פחד, ולהבין שאנו יכולים להתקדם במיוחד בצד החברתי. גם בצד הכספי ברוך השם התקדמנו מאוד, וישנם שיפורים גדולים בכל ענפי המשק.

על כל זה אנו צריכים ביום זה להודות, להלל, לשבח ולפאר ולראות את יד ה' בכל. בתקווה ובשמחה אני מברך את כולם בחג שמח, את חיילנו המשרתים בצבא, את בנינו ובנותינו בכל אתר ואתר, את החברים ובמיוחד הוותיקים, את כל התושבים וכמובן את כל ילדי המשק כן ירבו.

חג שמח וגאולה שלמה!

אלוהים מעדיף ציונים

אסף וול – פורסם ב-YNET-11.5.11

מי שיבדוק בספרי ההיסטוריה, יגלה כי כל עם משוכנע שהאל לצדו. אבל תקדימים היסטוריים מצביעים על העדפה אלוהית ברורה לצד שאינו מגלה עצלות נפשית. לתשומת לבו של מי שבטוח שאלוהים עובד אצל אבא שלו.

בשירו "אומרים ישנה ארץ" שואל טשרניחובסקי "איפה המכבי?" – ומשיב: "אתה המכבי". בישיבה בה למדתי לא לימדו שירה עברית, לכן אין לי אלא לפענח בעצמי את כוונת המשורר, ודומני כי הוא רצה לרמוז לקורא שהאחריות מוטלת עליו. הוא שצריך לשחק את תפקיד המכבי, כי איש לא יעשה זאת במקומו.

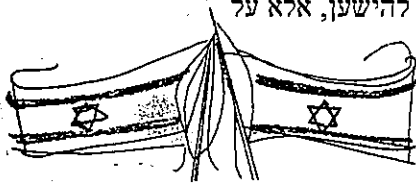
הזרם הציוני התאפיין במעבר הזה בין האחריות החיצונית, לזו האישית. דרכי ההתמודדות היהודית שינו צורה: בעוד הדרך הישנה הורכבה בעיקר מהמצאת בדיחות משעשעות ומתקרבות בידיש על המצב הקשה – הדרך החדשה שהציעה הציונות, לקחה את הגורל היהודי בידיים.

משוואה ציונית פשוטה

הדרך הישנה נכשלה כליל במבחן התוצאה ההיסטורי. שישה מיליונים מבני עמנו נטבחו, כשהמתנגדים (הכמעט) יחידים לטבח, היו ארגונים ציוניים כמו זה שבגטו ורשה. גם בפלשתינה תוכננה שואה ליהודים, כזו שתטביע את ארץ ישראל בנהרות של דם. אך לפתע התרחשה תקלה ברצף האירועים ההיסטורי המוכר: על פי הסדר הקודם נטבחו היהודים בחפץ לב, ותוך תודעה שירותית גבוהה, כשלאוורך הדורות הקפידו אבותינו לקרוא תהילים עד למותם – מות קדושים מפואר. אלא שהציונות הביאה ברשלנותה הפושעת למקרים רבים של אי-הבנה, כמו ב-48' וב-67', ואלה הסתיימו, לא אחת, במפח נפש עבור הטובחים.

עד כאן עובדות היסטוריות: אין ציונות – יש שואה. יש ציונות – אין שואה. כמה פשוט. מן הסתם, היינו מצפים שלאור עובדות אלו, איש לא יתווכח עם ההצלחה. אך מסתבר שלא כולם רואים כך את העובדות. לראיה, דווקא המחנה האנטי-ציוני גדל מיום ליום. נראה כי ישנם לא מעטים בינינו הרואים במאורעות קישינב, או בנסיעה צפופה ברכבת בהמות – ריגושי ספורט אתגרי שכדאי להתרענן בהם מפעם לפעם.

מעניין לשים לב כי גם בתוך המחנה הציוני עצמו, הולכת ומתפוגגת אחריותו של הפרט לגורלו. המחנה שהוביל את הציונות בעבר, הגיע לרוב מתוך ההתיישבות העובדת. מחנה זה חינך ל"אהבת הארץ". הזרם שהחליף אותו בהובלה – הדתי-לאומי – מחנך ל"קדושת הארץ", לכך ש"אין לנו על מי להישען, אלא על אבינו שבשמיים". אין זה הבדל של מה בכך.

קו אלוהי ברור

הכנסתו של אלוהים למשוואת הציונות, מורידה חלק ניכר מאחריות הפרט לגורלו. הרי אם יש גורם חיצוני שאפשר להישען עליו, ניתן לקחת סיכונים גבוהים יותר. לא פעם אני שומע מול הערכות מצב, את הטיעון "נכון, אבל אלוהים אתנו". מי שיבדוק בספרי ההיסטוריה, יגלה כי כל עם משוכנע שהאל לצדו, אפילו הרומנים. גם חיפוש בגוגל אחר המשפט gott mit uns ("האל אתנו", בגרמנית) – יניב תוצאות מעוררות חלחלה. אז באיזה צד אלוהים? ובכן, תקדימים היסטוריים מצביעים על קו אלוהי ברור. במידה שקטטות בני האדם מעסיקות אותו עד כדי נקיטת צד, הרי שבחירותיו עקביות. האל מעדיף את הצד שאינו מגלה עצלות נפשית, זה המותיר לזרועו האלוהית והנטויה כמה שפחות משימות. הוא אף מראה חיבה יתרה לאלה המתכננים היטב את צעדיהם, ומעזים לנקוט בפעולה בעצמם. זה שאינו נוהג כך, עלול למצוא עצמו נתקל בשאלות תיאולוגיות, בסגנון "אבל אבא, למה?"

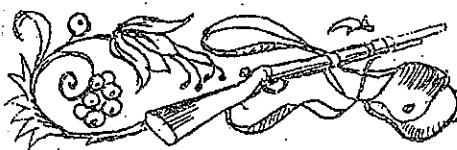

למערכת בניר שלום!

מצ"ב משהו שכתבתי פעם ביום הזיכרון, ועכשיו, שעברתי לגוש עציון, מזכרתי בו.
אז אני שולחת לכם, בצירוף הזמנה לכולם לבקר בגוש...
רננה רזנברג

בכ"ה בניסן	את מניינם
הם התחילו דרכם	איש לא ידע
בפסיעה אל אדמת הטרשים	אך הכל מסכימים
מכל קצות תבל (וגם מהארץ)	הם היו יותר ממאה.
נקבצו הם אל הר האבות.	אך עציונים אל להם ליפול
ומאז כרותה להם ברית	אהבתם רק תגבר כפליים
עם הארץ הזאת.	ובמקום הקיבוץ שנפל
והיו העציונים	קמו שניים.
צופים אל העיר מן ההר	אחד בארץ הכרמל - למול הים וזהב החולות
ולוטפים אהובתם	ואחד - לבסוף חזר - אל הר האבות.
עם המחרשה	והעציונים ממשיכים
שוטפים במים	לאהוב ולטוע
את פיסות האבק	לחרוש ולזרוע
של אלפיים שנים	שוטפים עם המים
וכמו כל אוהב	פיסות של אבק
הם מוכנים גם	ודמעות אדמתם
למסור את הלב.	בנות אלפיים שנים
ובחוץ לא נח האויב	ומפעם לפעם
והעציונים שוקטים	הם עודם משלמים
משלמים את מחיר אהבתם.	את מחיר אהבתם
לא עציוני אחד	את מחיר הדמים.
אז שילם	
וגם לא עשרה	

ביום העצמאות הזה כאב לי

חנה בן ארי
(ועדת תרבות לשעבר)

ביום העצמאות הזה כאב לי הלב וכאבו לי העיניים מבכי. כי סוף סוף הבנתי עד כמה הבית הזה שלי חולה. ועוד יותר כואב לי, שיודעים שהוא חולה אבל זה השלב במחלה שכבר מבינים שחולים אבל לא מדברים על זה, שלא ידעו!

ואני שואלת את עצמי למה זה כל כך כואב לי ומעלה על הכתב כמה מהרהורי. איפה היו כל האנשים החרוצים והעושים, שהיום קוראים לעצמם ועדת תרבות לפני שנה, שנתיים, שלוש, חמש שנים כשלא היתה ועדת תרבות, כשהכל קרס ונשארת לבד עד כדי כך שגם את טקס יום השואה הכל כך משמעותי בבית ניר עציון נשארת לעשות לבד.

ואיפה היו כל המוכשרים והמתנדבים כשמנהלי הקהילה הקודמים והנוכחים תלו שלט בקשה להתנדבות לוועדה ואף אחד כמעט לא התנדב. אני רוצה להאמין שלכל אחד יש את הסיבה שלו. אני תוהה איפה היו כל המוכשרים האלה שהיום מהללים ומשבחים את העשייה שלהם כשאני הייתי לבד ולא קבלתי על זה שום שכר, רק כמה טפחות על השכם מכאלה שידעו שאני לבד. ידעתי והרגשתי שאני לבד וידעתי והרגשתי שאני סוג של פראיירית דון קישוטית שכזו, מרגישה שזו הדרך הקטנה שלי "להציל" את המצב החברתי. אבל בתוכי ידעתי שאני מפסידה ויותר מכך הפסידה המשפחה שלי. הילדים שלי הפסידו אמא בימי עצמאות שלמים ובערבים של ישיבות עם הועדה הישנה בזמנו, שהתפרקה בגלל המשבר של "חבר תושב". ימים שלא הייתי בבית כמו שצריך כדי לתת להם ארוחת צהרים נורמלית כי הייתי בהנהלת חשבונות בטלפונים לארגן טיול חנוכה או להדפיס מודעה, או בחזרות עם ילדים של אחרים. ולא אשכח את דורון שהיה צריך בכל הארועים האלה להבין אותי ולתפקד פי שתיים כי אני בתפקיד וצריכה לדאוג כמובן שהכל יהיה בסדר.

ועכשיו ראו זה פלא, קמה לה ועדת תרבות לתפארת ניר עציון כי... סידרו למישהו שזאת תהיה העבודה שלו! המישהו הוא יוסי עדן שהוא אכן בעל יכולות בתחום וגם את תחילת דרכי בוועדת תרבות עשיתי יחד איתו, אבל הוא בחר בזמנו לעזוב מסיבות שלא ברורות לי עד היום. אז אם להודות על האמת פנו אלי במהלך השנה האחרונה מנהלי הקהילה ולחצו שאמשיך ושארותם אלי אנשים נוספים כדי להחיות את הועדה אבל לא הסכמתי יותר. בקשתי שהדבר יעשה בצורה מסודרת כשאנשים מציעים את עצמם להיבחר והציבור מוזמן לבחור. תקראו לי מרובעת ממושמעת, זו אני שומרת חוק וסדר בכל מקום וגם בניר עציון אמור להיות סדר. אבל, יש מי שחושב אחרת ומרשה לעצמו להחליט לבד וזה לא עולה בקנה אחד עם היושרה והדרך שאני בחרתי לחיות בה. מעניין מה היה קורה אם כך היו מחליטים על ועדת בריאות, הנהלת קהילה או חו"ח מזכירות. בטח היו כמה שקופצים ונרעשים והולכים ישר לתקנון. אבל, שטויות זו ועדת תרבות, זה ממש שולי ולא רציני, אפשר לעגל פינות! אז החלטתי לעזוב הכל ולא להיות שותפה פעילה ושאל אחד לא ינסה להאשים את הבטן המתעגלת שלי. אין לה שום צד בהחלטה. האמת היא שזה כואב מהסיבה הפשוטה שאני, חיית במה בנשמתי ושואבת מהעשייה הזו המון אנרגיה בחרתי בחירה קשה ביותר ואת הסטירה שלי קבלתי השנה כמו שצריך.

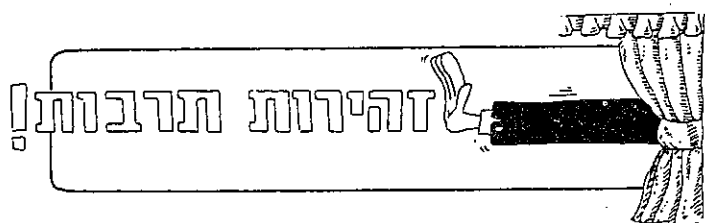
אשתף אתכם במה שקרה השנה ביום העצמאות, לטובת אלה שלא היו בסוד העניינים: תוך כדי חזרות ליום הזכרון הבנתי שמספר בנות 12 יבצעו ריקוד בערב יום העצמאות במופע ומיד נדלקה לי נורה. הרי כשאני עבדתי עם קבוצת בנות במשך מספר שנים והן הגיעו לגיל מצוות נתבקשתי שלא להופיע איתן יותר בפומבי באירועי המשק מטעמי צניעות. ועם כל האכזבה שלי ושל הבנות על העבודה הרבה וההשקעה כיבדנו בקשה זו והפסקנו והיום מישהו פשוט החליט שזה בסדר

ובהתייעצות עם הרב ניתנה ברכת הדרך; עם סייגים יש לציין (דיברתי עם הרב רונן ושמעתי את עמדתו בעניין), אבל יש הכשר ואפשר להמשיך. ואני שהעזתי לפצות את פי קבלתי שטיפה בנוסח: מה נהיינו בניר עציון, טאליבאן? תכף יבקשו מאיתנו ללכת עם רעלות ועוד כהנה וכהנה משפטים. אני לא צדיקה גדולה ויש כאלה שיגדירו אותי "דתייה לייט" ועם כל הקושי שלי להשלים עם האיסור של "קול באשה ערווה" ועצם העובדה שאני לא יכולה לשיר לבד בטקסים וכיוצ"ב. מקבלת את הגזרה ויותר מכך מכבדת את אלה שמבקשים לשמור על העניין הזה כי, אותי בזמנו, כשהייתי עוד בבית ספר יסודי, למדו פתגם חכם: "יהא כבוד חברך חביב עליך כשלך". פה בניר עציון שערכים כמו הדדיות, חברות, איכפתיות הם אבני דרך יש לי תחושה שהמטרה מקדשת את האמצעים ועל "פרינציפ" של כמה אנשים קמה מהומה רבה על לא דבר ומסע יחסי ציבור וכל זאת כדי חו"ח לא לאכזב מספר בנות שכבר התאמנו, והרי היו רק תנועות ידיים בריקוד הזה וזה בסוף הערב, אז אפשר לתת אישור לדבר. אני שואלת את עצמי: יש הלכה או אין, או שאפשר לעגל פינות כשרוצים ומתעקשים ולהריץ טלפונים מיותרים לחברי ועדת חינוך ולעוד כמה רק כדי להראות לאחרים שאנחנו לא טאליבן! תסלחו לי אבל אני מתביישת שהגענו לרמה כזו, כאילו לא נשאר לנו יותר על מה להתווכח בבית הזה!

לסיום אתוודה שאת הדברים האלה כתבתי בצורה מפוכחת ורגועה לפני מספר ימים אך את העותק האמיתי והיותר בוטה כתבתי בליל יום העצמאות הרבה אחרי חצות כשאני בסערת רגשות ובעצת חברתי הטובה והרב מיתנתי את דבריי. אין בדברים אלה רצון לפגוע באדם מסויים או בכמה, אלא דברים שהרגשתי צורך להגיד כבר מזמן והמקרה הספציפי ביום העצמאות היה רק הקש ששבר את גבי. אני עדיין מתקשה לדבר עם כמה אנשים ואולי הזמן יעשה את שלו אבל מה שבטוח הוא שאני את השיעור שלי לחיים בכלל ולניר עציון בפרט למדתי. אולי אתחשל מזה ואולי לא.

ברגשות מעורבים
ובלב כואב

חנה.

ואם בכל זאת משהו נפגע אני מבקשת מראש סליחה.

לסיום, בנימה קצת אופטימית, רציתי להודות למי שכן עזר לי במהלך השנים ולמי שכן בא לערכים שהיו באחריותי, גם בתקופות הקשות של המשק ותמך במילה טוב ובעידוד.

הערת המערכת

לחנה היקרה,

צר לנו על הכאב הרב שבדברייך. אנחנו (ולהערכתנו רבים יהיו שותפים לדעתנו) בהחלט מעריכות את תרומתך לתרבות בניר עציון ומקוות שתמצאי את הכוח לסלוח ולחזור לפעילות. המדך, היוזמה וכושר הארגון שלך עם יכולתך לא להתעייף ולא להתייאש יחסרו לנו. ניר עציון, פשוט לא יכולה לוותר עליך!

שאלה בעניין ריקודים ומחיצות

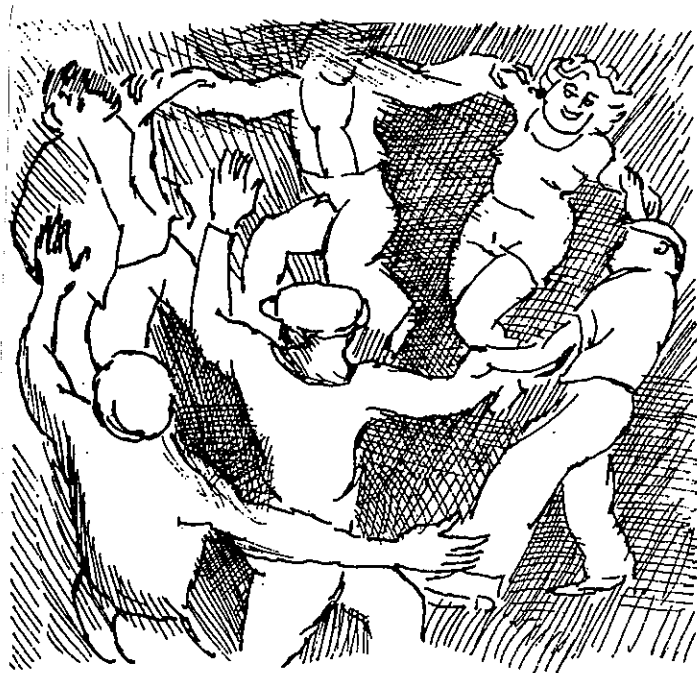
נירה רון

ערב יום העצמאות. לאחר התפילה מודיעים על רקודים ברחבת בית הכנסת. יפה. למה לא? הקהל יוצא החוצה, מספר חברים יוצרים מעגל. נפרד לגברים ונפרד לנשים, כרגיל. אלא שאז מישו מושך מחיצות אטומות בין המעגלים. מה זה? מי החליט? אני זוכרת מתי הפסיקו לרקוד מעורב והתחילו לרקוד במעגלים נפרדים. בחתונה שלנו עוד רקדו מעורב, גברים ונשים יחד. זה היה בסדר. כך נהגנו אז. אחר כך התחילו להזמין לחתונות את תזמורת ויז'ניץ והתנאי שלהם היה שלא ירקדו ביחד נשים וגברים. וכך השתרש המנהג מאז.

35 שנים עברו מאז והתרגלנו. רוקדים בנפרד במעגלים סמוכים. והנה ביום העצמאות מישו החליט שהגיע הזמן לצעד נוסף לכיוון הקיצוניות הדתית ולשים מחיצה אטומה בין המעגלים. לדעתי זה פוגם בתחושת השמחה המשותפת, אך לא זה העניין.

השאלה היא למה מיעוט קיצוני חושב שזכותו לכפות על כולם את דעתו. ולמה רק בריקודים? למה לא בישיבה בהרצאות? במסיבות? באספות? בטיולים? בגנים? בבית הספר? ואולי לשם הדברים הולכים? באירועים פרטיים כל אחד מוזמן לנהוג כרצונו, אך באירועים של המשק, האם אנחנו מסכימים לכך?

ואתם, מה דעתכם? אשמח לתגובות בנושא.

מה צעיר
מ' מ' מ'

תפילת הלל יום העצמאות
בניר - עציין:

אנא ה' הקלידן נא

לה היום עשה
ה' דרבוקה ונשמחה
בו

הודו לה'
כי
תוף...

© אמיר בן ציון
5/2011

תיעוד ותיקים בחוף הכרמל

חולות

מיכל חרמון

ביום חמישי, י"ח אדר ב', 24/3, נערך באולם החדש בניר עציון, טקס קבלת ספרי התיעוד. ספר תיעוד הוא פרי עבודתן של מתנדבות רבות כאן בחוף הכרמל, מתוכן גם חברות ניר עציון, המתעדות את סיפור חייו של הותיק אליו נשלחו. התיעוד הוא באחריות המועצה האזורית כאשר הרעיון והיוזמה של התיעוד הם של אתי פז ואיתה הביבליוגרפית יהודית ארז מקיסריה. לאתי מגיע ישר כח גדול על הרעיון הכביר הזה.

זו פעם שלישית שמוציאים ספרים – סיפורי ותיקים. השנה תועדו בניר עציון - חיים הילף, פנחס מוטוט, מיכאל טאליאקוצו ז"ל ואמא שלי ז"ל. הטקס היה מרגש, מכובד ומלא בתוכן, קטעי ניגון ושירה, קטעים שהוקראו מתוך הספרים כאשר על הקיר מוקרנת תמונתו של הותיק מסיפורו מוקרא הקטע. ראש המועצה אמר את דבריו בצניעות וביופי, נציג העמותה שממן את הספרים נשא דברים ואני, באופן אישי רוצה לומר תודה לנירה, שראיינה ותיעדה דווקא את אמא שלי. נירה כבת בית עוד בהיותנו ילדות, מכירה מבחוץ ולפנים את אמי והמשפחה והיה זה אך טבעי שהיא זו אשר תראיין אותה.

העבודה לא היתה קלה, כידוע בשלב מסויים אמי היתה בבית הורים לאחלמה ואת, נירה, נסעת לשם ולא חסכת מזמנך, ישבתם ודיברתם, רשמת וכתבת. לאחר מותה נתתי לך את הראיון שערכתי איתה לפני כ- 20 שנה וזה היה לך לעזור רב. וכמובן עזרתה של דבורה כהן (אבי). עבודתך המסורה והתוצר שיצא תחת ידך גורם להתפעלות מכל מי שלוקח את הספר וקורא בו. הכל – כל כך מושלם. אני יודעת שהשקעת המון. ישבת שעות מול המחשב וכולנו מלאי הערכה על כך אליך.

לילדינו – שלי ושל לאה ז"ל, יש תיעוד חייה של סבתא שהיתה ואיננה עוד. וספר שכזה אי"ה יעבור הלאה בשרשרת הדורות.

לך, נירה, יש בודאי הנאה מעבודתך וסיפוק מהתוצאה, ולנו ספר נפלא שמספר את סיפור חייה של אמא, סבתא.

המון תודות לך, נירה יקרה, הלוואי ותמשיכי במלאכת קודש זו עם אחרים, וזו מלאכת קודש! זה לא רק התיעוד, יש לזה גם מס ערך מוסף על היותך מול אדם קשיש שזקוק גם לתשומת לב שכזו. ישר כוח וחייבוק ענק ממני בעיקר, אבל גם מכל המשפחה שלנו.

חברים המעוניינים שיראינו אותם ויכתבו את סיפור חייהם, מוזמנים לפנות למיכל חרמון או ישירות לציפורית העובדת הסוציאלית שלנו.

חברים המעוניינים להתנדב לראיין ולכתוב סיפורי חיים, מוזמנים לפנות אל אתי פז או אל נירה רון.

דור לדור
יביע אומר...

קריאה לוותיקים ולכל מי שמרגיש שהדברים האלה מדברים אליי

נירה רון

לפני פסח היתה לנו, קבוצת גבים, פגישה אתכם, הוותיקים של ניר עציון. נכון, לא כולם הגיעו, אבל היתה קבוצה לא קטנה. התרשמתי מאוד, ולא הופתעתי, מן האהבה שלכם לניר עציון, מן הרצון שהתהליך בו אנו עומדים יצליח, מן החזון והאמונה שלכם שזה אפשרי, מברכת הדרך שרבים מכם הביעו.

ניר עציון הוקמה כקיבוץ, אך כעבור 3 שנים הבנתם שלישוב אין עתיד בצורת חיים זו. חברים התחילו לעזוב ואחרים לא הגיעו. למרות יפי המקום והאנשים הטובים והחרוצים ניר עציון עמדה על פי פשיטת רגל. המצב בוודאי השפיע על המצב החברתי ועל מצב הרוח הכללי.

נדרש מהלך קיצוני ואמיץ. ואכן באומץ רב שיניתם את אורחות החיים במשק. הפכתם אותו למשק שיתופי והשלמתם עם התוצאות הקשות של המהלך, כמו היפרדות מתנועת "הקבוץ הדתי" והשארות ללא גב תנועתי, דבר לא פשוט במצב הישוב אז.

אלה מכם שהצטרפו לניר עציון בשנות הקמתו, חיפשו את אורח החיים הקיבוצי, בוודאי רבים מכם היו שמחים להמשיך בו. אך גם הם הגיעו למסקנה שכך אי אפשר להמשיך.

בוודאי חששתם, כמונו היום. חלקכם שלא הסכימו למהלך עזבו. אך בסופו של דבר המהלך הצדיק את עצמו וחברים חדשים הצטרפו והקימו את ניר עציון מחדש על הרגליים. היום אתם גאים מאוד במהלך האמיץ שעשיתם ומדברים עליו בכל משבר מאז, בבחינת "עברנו את פרעה נעבור גם את זה".

כשאנחנו, כדור שני, החלטנו להשאיר בניר עציון, גם אנחנו רצינו להצטרף לישוב השיתופי, גם אנחנו אוהבים את המקום ורוצים בטובתו. אך מסתבר שגם כעת אין הדבר אפשרי עוד. אנחנו שקועים זה כמה שנים במשבר דומה. חברים עזבו, בנינו לא חוזרים וחדשים לא מצטרפים. ושוב העתיד שלנו לוט בערפל. חילוקי הדעות והחשש מן העתיד משפיע גם כיום על מצבנו החברתי. שוב נדרש מהלך קיצוני ואמיץ. מהלך זה מתמצה בשלב זה במסמך העקרונות שהוצג לפניכם בשבועות האחרונים.

כסעיף ראשון במסמך החלטנו להבטיח את בטחונכם שלכם הוותיקים. החלטנו שאנחנו לא מוכנים בשום פנים ואופן שלאחר השקעה רבת שנים תרגישו שעיתידכם ובטחונכם האישי לא ברור. ואני גאה לומר שהיה קונסנזוס מלא על כך.

אך בפגישה שלנו, לא התעניינתם בכך. כולכם רציתם לדעת מה יהיה עם הנקלטים, מה יהיה מעמדם, מה ימשוך אותם להצטרף לניר עציון. גם כעת עתיד הישוב הוא הדבר החשוב ביותר עבורכם ואין לי אלא להצטער שבינינו, הצעירים יותר, אין תחושת שליחות וחזון שכאלה.

יתר הסעיפים לא בדיוק ברורים גם לנו. יש לעבד אותם ולפרוט אותם לסעיפים. אנו חוששים לעתיד, בוודאי כפי שאתם חששתם אז. האם זה טוב? האם זו התשובה? מי חכם וידע? אך אנו חייבים לעצמנו להצביע, לפחות עבור הסיכוי. לתת ברכה למהלך הבא – לבדוק ולפרוט לפרוטות את מסמך העקרונות שהוצג בפני כולנו. אנו מקווים שאז העתיד יתבהר יותר ונוכל להצביע על התכנית המפורטת ולצאת לדרך חדשה וטובה יותר.

כעת אנחנו זקוקים לקולו של כל אחד ואחד מכם. כי הימנעות מתמיכה במהלך עלולה לעצור אותו לגמרי ולהשאיר את ניר עציון בדרך ללא מוצא.

להתגבר על הפחד

לקראת הצבעה על מסמך העקרונות של קב' "גבים"

נחמיה רסל

בימים הקרובים נצביע על מסמך העקרונות של צוות "גבים".

הצוות הרחב שמנה כ-20 חברים דן במשך שנה, בהנחיית אורנה וניצה, בנושאים העיקריים שמטרידים אותנו וכיצד ניתן להתמודד עימם.

עקרונות היסוד כפי שפורטו במסמך עוסקים בערכי הליבה שלנו – יישוב דתי ציוני, ערכות הדדיות, הבטחת קיום הוגן למבוגרים ובעלי צרכים מיוחדים, הגברת המוטיבציה למי שמעוניין להשתכר יותר תוך שמירה על פערים סבירים בין חברי המשק, בטחון סוציאלי, שיוך דירות, שיוך נכסים או פירותיהם לחברים ופתיחת מסלול שונה לקליטת חברים חדשים.

נשאלתי ע"י חברים מדוע לא מתמודדים רק עם נושא אחד או שניים מרכזיים?

התשובה נובעת מהרכב האוכלוסייה במשק. לכל שכבת גיל סדרי עדיפות שונים וכל קבוצה צריכה להתפשר במשהו על מנת שהדברים החשובים לה יתקיימו.

יש חשיבות גדולה שהצבעה זו תעבור ברוב משמעותי. ראוי להדגיש שזוהי הצבעה ראשונית בלבד

שתאפשר לפרוייקטור וקבוצת "גבים" להיכנס לפרטי המודל והאפשרות ליישומו והבאתו לאישור הציבור בקלפי ברוב הנדרש.

אישית אני סבור שכל אחד שרוצה להבטיח את עתידו (שכן דבר אינו מובטח לחברים) ועתיד למשק יתמוך וייתן רוח גבית לצוות להיכנס לבדיקה מעשית.

יתר על כן, (ואין בפי שום כוונת איום) קשה לי להאמין שבעתיד הנראה לעיין תסכים שוב קבוצת חברים משמעותית בניר עציון להתכנס פעם נוספת לתהליך דומה.

מדוע אם כן יש התנגדות חברים?!

לדעתי משתי סיבות עיקריות:

א. פשוט לא קראו והבינו את מסמך העקרונות עד תומו ואני וכל אחד מקבוצת "גבים"

מוכנים לבוא ולהסביר, לשכנע ואולי אף להשתכנע.

ב. הפחד – לעניות דעתי זו הסיבה המרכזית. אנשים מקובעים במצב הנוכחי – רע ככל

שיהיה- אך מוכר וידוע וחוששים לעשות צעד כל שהוא. אלא שמצבנו החברתי חמור

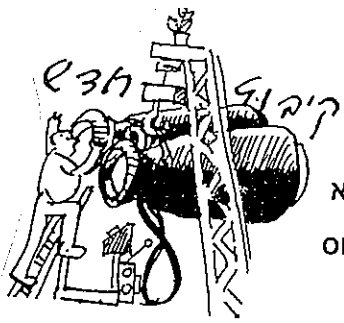
ומצבנו הכלכלי שבע"ה טוב יחסית כרגע עלול להשתנות כהרף עין (חווינו זאת לפני

מספר שנים) והפנסיה האישית המובטחת כיום לכל חבר נמוכה ביותר.

יתר על כן, מייסדי המשק הולכים לעולמם מבלי שיהיה להם חלק כל שהוא בנכסים

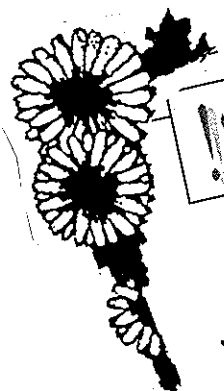
שיצרו, לתפיסת עולמי זהו מצב בלתי מוסרי בעליל.

בנושא "הפחד" רציתי לצטט מספר משפטים שכתב ד"ר דניאל גוטליב (שהוא פסיכולוג קליני ומטפל משפחתי) בדף פרשת השבוע פר' "קדושים" (המתייחס להבדל בין פחד ליראה).

"פחד הוא רגש בסיסי אינסטינקטיבי שנועד להבטיח הישרדות. כשיצור חש את עצמו תחת איום קיומי נוצרים אצלו תגובות פיזיות ופיזיולוגיות אוטומטיות נטולות סינון או בקרה שכלתנית..... הפחד הוא גורם שלילי המונע מאיתנו להתקדם ולנסות דברים חדשים ולמתוח את הגבולות שלנו אל דברים חדשים. הפחד זורע ייאוש ותבוסתנות ובסופו של דבר מקבע אותנו..... ישנם דברים מפחידים בחיים הנמצאים מעבר לשליטתנו אך אל לנו להעלות דברים אלו לרמה בה הם שולטים בנו..... על כך נאמר במשלי – "אל תירא מפחד פתאום". אין לתת לפחד להגיע למצב שבו אנו מתייחסים אליו ביראת כבוד".

מזל טוב!

לכנרת

להדס וארז צידון
לבית המצווה

לעומר שי

לחנה ואורן נווה
לבר המצווה

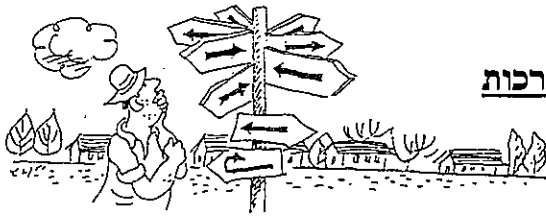
עמנואל ודורית

ללאה ויהודה רוזנברג
להולדת הנכד

אורי

בן למיכאל ודורית
נין לתלמה ושמעון רוזנברג ז"ל

לחברי המשק היקרים שלום וברכות

אלי וחיה ליאון

עומדים אנו בתקופה של הרהורים עמוקים על דרכינו ועל עתיד המשק. בחרנו בקבוצת גבים לביצוע הערכת מצבינו, ובהנחיית אורנה וניצה נערכו פגישות רבות ודיונים מעמיקים עם עשרות חברים וקבוצות שונות מחברי המשק. אנו עומדים בפני הכרעות גורליות שבהם נחליט האם המשק ימשיך כגוף פעיל וחי או חו"ח המשק יתפורר ויתדלדל ואולי אף בעתיד יחדל להתקיים כמשק שיתופי. להערכתנו ולהערכת גורמים נוספים במשק ומחוצה לו תוך מספר שנים מועט נגיע לקו הגבול שבו המדינה לא תראה בנו יותר משק יצרני, והיא זו שתמנה את בעלי התפקידים שיחליטו לפי טובת המדינה ולא ע"פ טובת החברים המזדקנים - לפני שבוע היה דיון מעניין בטלוויזיה בערוץ הראשון שבו הדגישו שוב את הנושא של התערבות המדינה במשקים קטנים והעברת אדמות המשק חזרה למדינה. מסתבר כי במשך השנים כולנו ללא יוצא מהכלל התבגרנו וגדלנו בשנים וחלק מאתנו הגיע כבר לגיל זקנה ואף למעלה מכך (בן שישים לזקנה... פרקי אבות). כתוצאה ממהלך זה של הטבע גופנו עובר שינויים ע"פ הגיל והגנים וצברנו מחלות ובעיות שונות, דבר הגורם לקבוצה ההולכת וגדלה ששנים רבות השקיעה מעצמה המון בפעילויות שונות במשק לצמצם את פעילותה בתוך המשק. גם חלק מהדור הצעיר יותר הנושא את המשק על כתיפיו מכל ההיבטים, צמצם את פעילותו וחלקו אף החליט על עזיבת המשק השיתופי ודרך חיים זו. כבר כיום חיים במשק עשרות רבות של משפחות תושבים איכותיות חלקם בנים בהמתנה אשר רואים את טובת המשק לנגד עיניהם, אך ברור ששיבתם זמנית ואם לא ניתן להם אופק חיובי ופתרון חיובי להשתלבותם כאן בתוכנו כחברים בצורה כל שהיא הם יעזבו! הנקודה הקריטית ביותר בתוך מצב זה שאין קליטה חדשה של חברים ושל בנים חוזרים וכך אנו מצמצמים פעילות פנימית של חברים ומזדקקים יותר ויותר לבעלי תפקידים מבחוח. כמי שמכיר את בעלי התפקידים מבחוח אישית אני מלא הערכה על פעילותם המבורכת ועל המאמצים הכנים שהם עושים ופועלים והכל בראייה חיובית ולטובת המשק והחברים. כיום הפעילים מבחוח נושאים בתפקידים המרכזיים של המשק: יו"ר כלכלי של המשק, מרכז המשק, מזכיר פנים, מנהל המפעל-שזו פרנסתנו העיקרית, ועוד היד נטויה... ברור לכולנו כי בעלי תפקידים אלו יום אחד יעזבו (כפי שכבר קרה בעבר) ואנו נחפש אחרים-וברור לכולנו מה משמעות הדבר של ניהול המערכת ע"י אחרים המתחלפים אחת למספר שנים. ידוע לכולנו כי להכניס דור צעיר לניהול המערכת זה הליך מורכב של שנים רבות, ולכן חייבים לפתוח שערינו לקליטת בנים צעירים להמשך קיומו של המשק.

כעשרים מהחברים סיימו לפני חודשים מספר קורס גישור שנערך ע"י גבים כאן במשק והמסקנה העיקרית שהגענו אליה היא: שכדי להתקדם ולפתור בעיות בחיים ולבחור בדרך של גישור ולא החלטות משפטיות, על כל אחד לוותר על משהו קטן מרצונותיו על מנת ששאר שאיפותיו יתממשו והוא יוכל להתקיים, ולא חו"ח להיתקע כל חייו בחלום: "רק אני צודק וכולם הם נגדי".

זו נקודת זמן קריטית להמשך חיותו של המשק ואני קורה לכולם להצביע בעד המהלך של הכנסת מומחה מקצועי חיצוני שיכין ביחד איתנו הצעה לשינויים - כך שכולנו נצא נשכרים.

ברור שכל ההחלטות יעברו בקלפי ע"פ תקנון המשק.

כפי שכבר הוסבר ונכתב המומחה יציע פתרון הולם ומתחשב ברצונות החברים כך שבע"ה נוכל להנות בעתיד מפרי עמלינו ולראות כדיברי יחזקאל הנביא: "עוד ישבו זקנים וזקנות בבראות וברווחה ברחבי ניר עציון"

על אף שכל הדברים ידועים החלטתי להעלותם על הכתב שוב.

אני בטוח כי דברי אלו ילוו אתכם בהליכתם לקלפי להצביע.

הדברים נכתבו באהבה גדולה לכל החברים ולמשק ניר עציון, בכנות גמורה ובלב שבור אך בראיה חיובית ואופטימית עתידית לכל חברי המשק בכל הגילאים

נתפלל כולנו לקב"ה שייתן בנו חכמה בינה ודעת לבחור בדרך הנכונה של חיות והתקדמות ולא חו"ח של נסיגה ונעילת שערים.

איור: יעקב גוטרמן

לאנשים שמאחורי (ושלפני) הקלעים...

שעזרו לנו באירגון טקס יום־הזיכרון לשואה-

משה דר, יוסי עדן, טל ליאון, דני וענת קינג,

אלעד ואפרת בן דרור, תמי וייל, ניר שער,

הרב רונן, קובי ברנשטיין, יעלי שאול, אבי יהב, רפי כהן,

לכל מי שהשתתף ולכל הקהל שפירגן בחום,

תודה !

אפרת דינור ושמרת קליין

לידיעת כו...לם (חברים, תושבים, משתכנים, מרכזי ענפים...)

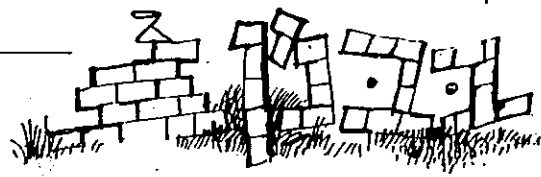
נכנסתי לרכז את ענף הבניין.

ענף הבניין הוא ענף שרות שנותן שירותי תיקונים שונים ומגוונים בתחום הבניין (מים, ביוב, צביעה, גגות, רצפות ועוד) ענף הבניין איננו מתעסק בבניה החדשה (8 יחידות הדיור החדשות) ולא בתוספות בניה פרטיות של חברים.

עד היום (בשנים האחרונות...) עבדו בבניין, אחרי פטירתו של אלי וינקלר ז"ל, יוסף ואברהם בנו. הם כמוכן, עשו כמיטב יכולתם וימשיכו לעשות כך. כעת אני מרכז את הענף ויוסף ואברהם עובדים יחד איתי.

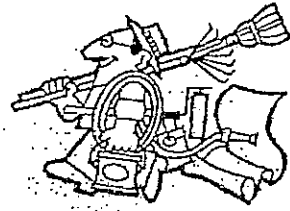
אני מבקש מהיום להתקשר לפלאפון שלי שמספרו: **050-5-923745** לכל בקשה לשרות הענף. רצוי מאוד להתקשר בשעות העבודה, אך הפלאפון זמין 24 שעות ביממה גם למקרים דחופים. במידה ואין תשובה ניתן להשאיר הודעה קולית או לשלוח מסרון. אני עושים זאת למען ייעול ושיפור השרות.

יגאל רון

בשם המיחזור

יגאל רוזן

הרגשה אישית: כל הכבוד והערכה לפרוייקט המיחזור בנר עציון ובעיקר לעומד בראשו, אורן יהלום. באמת פרוייקט חשוב, חינוכי וכלכלי, שכולנו נהנים ממנו בצורה זו או אחרת.

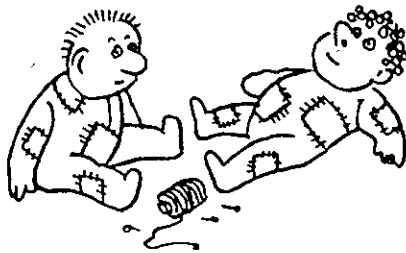
אלא מה? לא חשבתי ואני גם עכשיו לא חושב שבשביל לבצע פרוייקט כה חשוב צריך לגדל מזבלה בפאתי המשק. כל שאלותי לקברניטי המשק למה ככה? נענו פחות או יותר בתשובה: בשם המיחזור, זה חשוב... יהיה בסדר.

אני מבקש שוב לציין ולהעריך את חשיבותו של הפרוייקט, אבל אני בטוח שאפשר גם אחרת. נכון להיום היציאה מהמשק אל הכרמל המדהים בפריחתו וביופיו, למרות השריפה הנוראית, מלווה במעבר דרך, ממש דרך ערימות ענקיות של חומרים שונים, שאולי משמשים למיחזור אבל נראים כמו מזבלה אחת גדולה, מכערים ומזהמים את המקום והסביבה – דבר והיפוכו.

אני לא מצליח להבין כיצד המלון שולח את אורחיו לטייל בכרמל המדהים דרך אותה יציאה מהגדר. שלא לדבר על כל עם ישראל המטייל כעת בכרמל ועובר ליד או דרך אותה ערימה ענקית ומכוערת שמזכירה לי את המזבלה של דליית אל כרמל. שם קצת יותר מסודר.

ואם פרוייקט המיחזור מכניס כסף, אז הצעתי היא להפנות את הכסף לסידור ושיפור המקום כל עוד הוא נראה כך ולא כפי שצריך היה להראות. חבל שכך, זה באמת כואב לי, כאחד שאוהב את המקום שלנו ואת הכרמל הנהדר שמסביבנו וגם מטייל הרבה. אני כותב דברים אלה רק מתוך ביקורת בונה ושוב, מעריך את הפרוייקט והעומד בראשו. אני בטוח שאפשר גם אחרת. אשמח לעזור!!

התכוונתי לפרסם מכתב זה בתאי הדואר, המכתב נכתב לפני חודש. לפני הפירסום ביקשתי את התייחסותו של אורן יהלום. קיבלתי כמה הסברים, חלק מן האשפה המזהמת פונתה וכבר נראה היה שיפור קטן אך הוא חלף עבר לו עם אשפה חדשה וטריה שהגיע עם הגזם. ממש אשפה ביתית שאינה קשורה למיחזור. לפיכך החלטתי בכל זאת לפרסם את המכתב הקטן הזה. אולי זה בכל זאת יזיז למישהו?? אולי יש עוד שחושבים כמוני?? וגם אם לא לי זה עוזר במקצת.

משק העופות

ממלך בני 418, אלה תש"ע

תקליט הזהב של לול ניר עציון

לול ניר עציון זכה במקום הראשון, זאת השנה שלישית ברציפות, בתוצאותיו המקצועיות. הבדיקה נעשתה במסגרת מעקב שנערך בקרב המשקים החברים באמבר.

מאת: עמי רוזנסקי

פוסק. "הם גדלים מהר יותר ויש לזה גם מחיר. התחרות על המזון, על המים ועל עצם הקיום היא קשה יותר בין החזקים לפחות חזקים."

◀ האם אתה מבצע מיון בשלב מסוים כדי לתת לחלשים הזדמנות לגדול ללא הלחץ של החזקים?

"כשאנחנו מחסנים את הלהקה בגיל 12 יום אז גם מפנים את החלשים לגידול בנפרד. אבל תמיד יהיו כאלה שהם חלשים יותר. אם מצליחים לטפל בכלל הלהקה בדרך של טיפול מונע, שהוא אגב, הבייבי שלי, זה תמיד טוב יותר. איך אני עושה זאת? באמצעות הוספת שמנים איתריים שמקורם באיקליפטוס למים. הוא מגיש לאפנו שמן כזה, המריח די נעים, "שמנים כאלה הם בהחלט בבחינת זרז גדילה. העופות רגועים יותר ואין זה סוד שעוף בסטרס, או עוף שחם לו גדל פחות טוב. אני מוסיף למים את השמנים הללו וזה עוזר להתגבר על הסטרס, וגם מעודד את העוף לשתות יותר. כל מיני חברות יודעות היום

שתראה ברוב המשקים הסוגרים את המבנה אני דווקא מאמין, כי האוויר של הכרמל טוב לעופות והוא גם חלק מההצלחה שלנו."

◀ אם כל כך טוב, איפה בכל זאת הבעיות של הענף?

"בעיות? באמת שאין בעיות, הכל טוב! נכון שמדי פעם יש מחלה כזאת או אחרת, אבל החוכמה היא לתפוס את המחלה לפני שהיא פורצת. אני דוגל באמצעי מניעה והכוונה בעיקר לטיפול במים. גילינו, כי המים כאן לא טובים, הם בסיסיים מאוד. אנחנו מחמיצים את המים באמצעים שונים כך שהחידקים לא יכולים להתפתח. עשינו למים בדיקות ולמדנו לאתר את הבעיות שהן בדרך כלל כלור וחלקיקים. הטיפול בהחמצה, טיפול בביסמיט וטיפול בשמנים, כל זה עוזר."

דני בלכמן אומר, כי האפרוחים שמקבלים היום הם ברמה נמוכה מאפרוחים שהיו מקבלים פעם. "אני אומר זאת באופן חד משמעי!" הוא

"אנחנו התילנדים של עצמנו, כך החלטנו." אומר דני בלכמן (59), מרכז הלול של המושב השיתופי ניר עציון. בשלושה מבנים הם מגדלים 60 אלף פטמים בכל מחזור. "המבנים הם מימי הביניים, אבל אנחנו מתחזקים אותם, משפצים, ומשגיחים צמוד עשרים וארבע שעות ביממה והתוצאות המקצועיות לגמרי לא רעות." אומר בלכמן.

לול ניר עציון זכה במקום הראשון, זאת השנה שלישית ברציפות, בתוצאותיו המקצועיות. הבדיקה נעשתה במסגרת מעקב שנערך בקרב המשקים החברים באמבר.

◀ מה עושה את הלול שלכם לכל כך מיוחד?

"ההשקעה חביבי", הוא אומר, "אנחנו משקיעים תשומת לב, אנחנו גם אנשים מאמינים. אבל גם נכון שהמשק שלנו שוכן על הכרמל והאוויר כאן הוא באמת טוב יותר. אני מאמין באויר הפתוח, הטבעי, ומכאן שפיתחתי שיטת אוורור ללול - שיטה טבעית. זאת, בניגוד למה

המשך בעמוד הבא

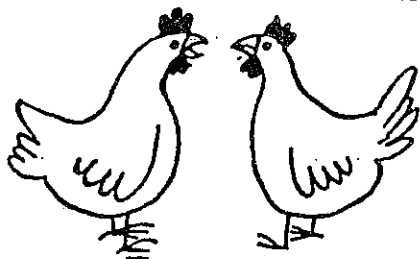

חששנו שהעשן ימלא את הלול והעופות יפגעו, מהרנו לסגור את הלול ביולונות וניצלנו. שמעתי כי לולים במושב מגדים למטה לרגלי ההר נפגעו מהעשן. הלול שם התלונן, כי העופות מחרחרים, אצלנו לא היו תופעות כאלה! אני מקוה שמעכשיו עד סוף המחזור העופות יתחזקו. מעניין, דווקא הבוקר, כשהאש שככה הגיע אלינו גל של עשן, ועשן הוא קטלני לבעלי חיים."

דיברנו על בעיות

"כששני חברים מחזיקים לול גדול כזה, זה לא פשוט. לשותף שלי יש ילדים, ואם הוא צריך לנסוע היום עם ילד אחד ומחר עם ילד אחר, אני נשאר לבד. גם כשאני נוסע לחיפה לבקר את אבא שלי, אני צמוד למכשיר, ואם צריך אני חוזר הביתה מיד, כלומר תוך עשרים דקות אני כאן."

מה קורה בלול?

דני בלכמן

1. גמרנו לשווק עד כה שתי להקות מתחילת השנה. להקה ראשונה הסתיימה בתוצאות מקצועיות מן הטובות בארץ, אם לא הטובה!!
להקה שניה גמרה מצויין, אך התחילה באפרוחים שהגיעו נושאי מחלות ותמותה רבה. הלהקה שווקה ממוצאי שבת ועד מוצאי יום העצמאות, כאשר נוצר מחסור בשוק לעופות בשחיטת חלק – שוק ירושלים למהדרין, איתו אנו עובדים, והסחורה שלנו התאימה לחלק. אזי שיווקנו חצי מהכמות בלילה אחד.

2. פינת התודה:
ביום העצמאות נגמר האוכל באחד הלולים והיינו צריכים להעביר 1/2 טון תערובת במיכל פלסטיק מהמחסן ללול. המניטו של המשק היה מקולקל וברפת לא היה אף מעמס לרפואה. צלצלתי למשה, המכונה "דג החשמל" שהיה בטיול וכשחזר התקשר אלי, עלה על הטרקטור של הרפת פעם ראשונה, למד לתפעלו, העביר אוכל ו"חשמל" את העופות הרעבים. על כך תבוא על הברכה.

3. על אף התוצאות המעולות שיש בלול, נשאר הענף דורך במקומו, כאשר הבניה מסביבו ממשיכה והולכת וחונקת את הלול.
מה שנותר זה להתייעל ולהשתפר ולהוציא תוצאות טובות, לפעמים יש מאין ולהתפלל להרבה סייעתא דשמיא שנחזיק מעמד.

המשך מעמוד קודם

להציע למגדל תוספים שונים, צריך רק לדעת להבדיל בין העיקר לתפל ולבחור בתוספים שהם באמת טובים."
אפרוחים הוא לוקח מ"אפרוחי אפרת", וגם ממשואות יצחק. את העופות שלו הוא משווק ל"עוף ירושלים".

למה אתה משווק למשחטה רחוקה כל כך?

"כיועף ירושלים היא משחטה גלנט כשר, ומשום כך היא גם משלמת יותר. אבל כדי להיות ראוי לתוספת הזאת על הסחורה להיראות טוב, ועל העופות להיות בריאים ממחלת צומת הגידים ועוד. ובדיקו מהסיבה הזאת אני משקיע כל כך הרבה בטיפול מונע, באוויר ובמקסימום תנאים ללהקה. אני סובב בלול הרבה ושולט על תנאי המשק שיהיו בצורה אופטימלית."

כנס כל כבודם

ביום חמישי, אסרו-תג שבועות תשע"א (9.6.2011)
במלון בנר עציון

נושא הכנס:

"בצלם אלוקים ברא אותם"
חינוך לשוויוניות ולכבוד בין המינים
בקיבוץ הדתי

בכנס נעסוק בנושא מנקודת מבט יהודית וחברתית
נעלה למודעות את נושא המגדר בחינוך
(במשפחה, במסגרות החינוך השונות ובקהילה)
ונחזק את רעיון ה"חברה צנועה מעורבת לכתחילה".

הכנס מיועד לכל הציבור, לאנשי חינוך,
אנשי חסות, חסידים, חסידות, חסידות, חסידות.

מסלול הכנס: 9:00-10:00 שעות

הכנס יתקיים ביום חמישי

בכניסה חופשית, אך יש להגיע עם תעודת זהות.
הכנס יתקיים ביום חמישי, 9.6.2011, בשעה 9:00.

לפרטים נוספים, אנא פנו למשרד החינוך,
בנין המנהל, חדר 101, תל אביב, 6100000.

הרשמה על זמן האירוע

666

מתכון
מניפה 9/1

סלט חיטה

500 גר' חיטה (חבילה) שטופה, להשרות במים כשעה,
לבשל במים, (לבדוק מדי פעם כדי שלא יהיה מבושל מדי).
צרור גדול של פטרוזיליה נקיה וקצוצה
צרור של נענע קצוצה
100 גר' חמוציות מושרות במים רותחים.
1 שקית אגוזי קשיו (עדיף לא קלויים, לקלות במחבת)

רוטב:

מיץ מ- 2-3 לימונים
2 כפות רוטב סויה
4 כפות חומץ בן יין לבן
2 כפות סוכר חום
3 שיני שום כתושות
1/2 כוס שמן קנולה
מלח, פלפל

לערבב טוב בצנצנת לשפוך על הסלט.

בין פורים לבין ל"ג בעומר, בין החורף לבין האביב, בין חגים לעצרות זיכרון. מה קרה בנר עציון בתקופת שנה זו?

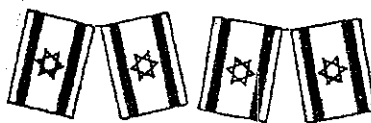
ב"שבת הגדולה" שלפני כסח נהנינו השנה מיוזמה מארכת של וצדת תרבות וסצדנו ביחד את סצודות השבת באווירה נצימה ובשמחה. השבת אורכנה להפליא, המשימות חולקו בין כל המשתתפים ואם האוכל מהתוצרת המקומית היה טעים. וציקר היה כיץ לשבת ביחד מתוך הרחבת הדעת, אץ שהפסח צמד מאחורי כותלנו. כל הכבוד לצודת תרבות: יוסי צדן, תמי ויף, חנה נוה, ניר שצז והדס צידון. נשמח אט מוצצ מוצח לה הפוק למסורת קבוצה.

הימים שלפני חג הפסח הם ימי עמל וטורח בכל בית וגם בענפי המשק המתבססים על מזון ואירוח. מבצע הארוחות הארוכות לחג הפסח ממפעל "אוכל ביתי" בניהולו של יורם מאור עבר השנה בהצלחה מרובה. הלקוחות המרוצים שיבחו את אופן הגעת המזון לבתיהם ואת איכות המזון. המלון היה מלא באורחים שנהנו ממזג האוויר הנעים ומאירוח חם. משפע הפעילויות המוצעות להם נהנו גם החברים שבאו למופע של הבדרנית נויה ולערב זמר עם המשורר יורם טהרלב.

טקס יום השואה והגבורה אורגן השנה על ידי אפרת דינור ושמרת קליין והתמקד בסיפור הניגון של "אני מאמין", שנכתב בדרך למחנות המוות ומבטא אמונה ותקווה לגאולה גם מתוך בור תחתיות. את טקס יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות האיבה ארגנו לאה רוזנברג וענת קינג, אשר הפגישו את ילדי המשק לשיחות אישיות עם בני משפחות הנופלים בבחינת "דור לדור יביע אומר". שני הטקסים לוו קטעי קריאה, נגינה ושירה וריגשו את הקהל.

טקס המעבר בין יום הזיכרון ליום העצמאות אורגן על ידי מדריכי הנוער רונן זריבי והקומונרית נטע ונטלו בו חלק ילדים ובני נוער בקטעי הקראה, שירה, נגינה ובמצעד דגלים. תפילת ערבית שהתקיימה בסיומו של הטקס בתוך בית הכנסת המקושט בדגלים הייתה חגיגית במיוחד, כאשר לקריאת ההלל נלוו כלי נגינה והקשה, ומעגלי רוקדים.

מסיבת יום הצמאות התקיימה השנה באוצדון אחר החדש (מקום אצלות אחר האוכל של המלון כפי שהיינו רציצים צד כה). ילדי המשק מקטון וצד גדול השתתפו בהופצות שירה וריקוד שהוקדשו השנה לנעל "מקומות בארץ ישראל". הצברים שהופיצו מחופשים ל"כופים הצבריים" מדימונה ארמו לצחוק רע בקרב הקהל. מצאת שצרכה צירית דר והצמד "אילן אילן" איוו את הצרכ כולל, שאותו הנחו בהצגחה ומכשירן יוסי צדן וצירית הרשטיק. ישר כח לאפרת בן דכור צל היליווי המוסיקלי של כל הטקסים.

קירותיו של המועדון החדש קושטו לאחרונה בצילומי נוף וטבע של מאיר בן סירא, שאף ערך תערוכת צילומים בגלריה של יעל מלמד בעין הוד. צילומי הפרחים על רקע נוף חרוך ומראות הכרמל המתחדש לאחר השריפה הגדולה שובי עין ושופעי אופטימיות.

בתום ארבעה חוגי בית, בהם הפגישה קבוצת גבים בראשות ארנה וניצה את הציבור עם נייר ההסכמות לעתיד ניר עציון יתקיים, אי"ה בשבוע הבא, ערב מסכם של התהליך. המפגש יכלול גם היכרות עם אהרון ארז שאמור לתרגם את העקרונות לתוכנית מפורטת ומעשית. ההצבעה על נייר ההסכמות תאושר ברוב רגיל ותתקיים בקרוב.

בניית הבתים החדשים החלה בשעה טובה. מזה מספר שבועות עובדים מרקטורים כבדים בהכשרת השטח וקולות המרטור ורעש הקידוח נשמעים למרחוק. השכנים לאתר הבנייה מקבלים את הרעש בהבנה, אך מאושרים להתעורר בכל בוקר שבת ולשמוע מחדש ציון ציפורים.

מכון הקוסמטיקה החדש בניהול ד"ר מנדלזקאס nee בישראל "פלאומה" (אנחנו היינו מצדיקות שם עבר...) התחיל לפעול לפני חג הסוכה. חברות שביקרו במכון וספלו תחת ידיה האמנות של ד"ר ואס חברות המצרכות שהתנסו בצמח, דיווחו על חוויה נצימה, מרצנת ומאזנת. לד"ר בהצלחה!

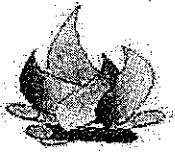
אף שחשבנו שהחורף כבר מאחרינו ונהנינו מפריחה מרהיבה במיוחד, עדיין לא אמר החורף את מילתו האחרונה והפתיעה בסופת רעמים וברקים בשבת פרשת "אמור". הברקים "הקפצו את החשמל" בבתי חברים רבים והפיליפינים המקומיים הוזעקו להציל את המצב למי שחפץ באוכל חם לסעודת השבת. בחורף תשע"א ירדו בניר עציון בסה"כ 537 מ"מ גשם, בשנה שעברה ירדו 570 מ"מ.

לקראת הקיץ הקרב שמחנו לשמוע על חתונותיהם המתוכננות של טלי בלכמן עם ניר, סמדר רותם עם חן, עמיר רותם עם רותם, ג'ימי בן סירא עם אליס. מזל טוב לזוגות הצעירים ולמשפחותיהם.

ל"ג בעומר יחול ביום ראשון הקרוב ולמרות החלטת רבנים חשובים שיש לדחות אותו ליום שני כדי לא לחלל את השבת, ידלקו המדורות כבר במוצאי שבת. בנוסף על המדורות שידליקו הילדים והנוער, מתוכננת מדורה מרכזית לכלל הציבור בסמוך למגרש הכדורסל. בתוכנית: אפיית פיתות, פלאפל, קריוקי של שירים עבריים, צ'יזבט ומשחקי קומז'ק. לילדינו החביבים נזכיר את סכנת המשחק באש ואת אמצעי הבטיחות שיש לנקוט כדי שלא בצטרך חלילה לכבות שריפה נוספת השנה.

במלאת שמונה שנים למותה של נאם אייבוביץ' מידי מרצח"ס, התקיימה היום הטיוף המסורתי לזכרה "בדרכי נאם". מסלול הטיוף הרגלי השנה הוא על חוף הים שבין דור לבין הבונים. בני הנוער, חבריה של נאם, הוזמנו להצטרף אליהם ביה"ס היסודי ואליסול חלק הטיוף. יהא זכרה ברוך!

ביום ירושלים מתוכננת נסיעה לירושלים והשתתפות בצעדה מרשימה של ההתיישבות
החקלאית – הצדעה של ההתיישבות לירושלים, סיור מודרך בעיר העתיקה "בעקבות
לוחמים תש"ח – תשכ"ז" ולסיום קפה ועוגה.

ועוד דבר נחמד לסיום! לוח המודעות שלנו בצרכניה עמוס תמיד עד לעייפה וכדי לתלות הודעה
חדשה (כמו זו שהעלון הבא יצא ל....) יש צורך להזיז מודעות קודמות. הצרה האמיתית היא שאין
די נעצים לכולם ועל כן בשיטת "הלוואה והיסכון" מצמצם בעל המודעה החדשה את מספר
הנעצים האוחזים במודעות הקודמות עד שהן תלויות על בלימה, ומנכס אותם לעצמו.
למישהו או מישהי עלום שם - נמאס. בצעד מקורי הצמיד/ה הנ"ל קופסת נעצים צבעוניים אל
לוח המודעות בצירוף הסבר חביב עבור אלה החוסכים בנעצים על חשבון חבריהם. ועל זה נאמר:
"שאפו". אהבנו!

לאורנית רז,

תודה על 5 שנים של סידור עוזרות בית לחברות!

שרה וינקלר

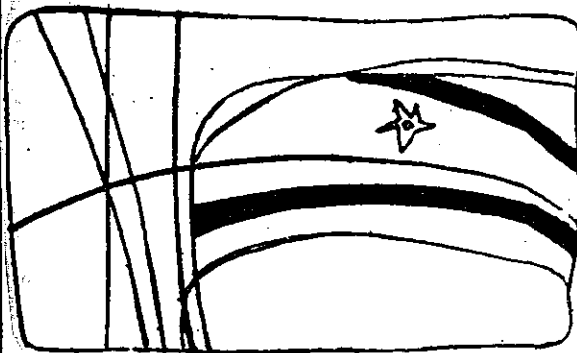
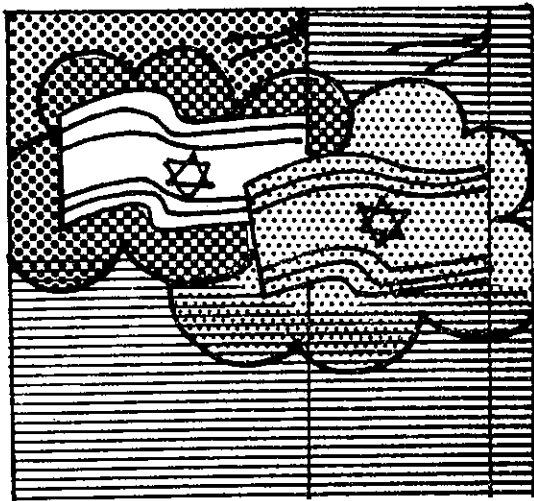
תנחומים

לשלמה ליאון

במות אחרות

הני חנה אדלר ז"ל

להוד אֶלֶף שָׁנִים מַסְכּוֹת בְּמִסְתָּרִים.
אֶלֶף שָׁנִים צְעִירוֹת לְפָנָיו -
בְּפֶלֶג צוֹנָן.
בְּשִׁיר רוּעִים. בְּעֶנְף.
פֶּתָאם קָם אָדָם בְּבִקָּר
וּמְרָגִישׁ שֶׁהוּא עִם וּמִתְחִיל לָלֶכֶת.
וְרוֹאֶה כִּי חוֹזֵר הָאָבִיב
כְּמוֹ הוֹרִיק שׁוֹב אֵילָן מִן הַשְּׁלֶכֶת.

א. גלבוע.

פֶּתָאם קָם אָדָם בְּבִקָּר
וּמְרָגִישׁ שֶׁהוּא עִם וּמִתְחִיל לָלֶכֶת.
וְלִכְל הַנֶּפֶשׁ בְּדַרְכּוֹ קוֹרָא הוּא שְׁלוֹם.
דְּגָנִים עוֹלִים מוֹל פָּנָיו מִבֵּין חֲרִיצֵי הַמְּדַרְכֶּת
וְנִחוּחוֹת לְרֹאשׁוֹ מְדִיפִים עֲצֵי אֲוֶדְרֶכֶת.
הַטְּלָלִים רוֹסְסִים וְהָרִים רְבּוֹא קֶרְנִים -
הֵם יוֹלִידוֹ חֶפְת־שֶׁמֶשׁ לְכָל־לֹחֲתָיו.
וְהוּא צוֹחֵק גְּבוּרַת דּוֹרוֹת מִן הָהָרִים
וְנִכְלָמוֹת מִשְׁתַּחֲוֹת הַמֶּלֶחֱמוֹת אֲפִים

